

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Fitxer 21

La sessió es reprèn a . Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta.. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida p el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a fomentar l'esport femení

300-00262/15

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per fomentar l'esport femení. És presentada pel Grup parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Bon dia, conseller Álvarez. Abans de dirigir-me a vostè, permeti'm adreçar-me també a tota la cambra, al públic que ens acompanya avui, que hi ha un, i a les persones que ens puguin estar veient des de casa per televisió o per les xarxes, perquè els hi proposo un exercici molt senzill. Si jo ara demano que em diguin deu esportistes catalans homes, segurament la majoria de vostès podrien respondre ràpidament. Vostè no, conseller, que segur que se'ls sap.

Noms com Héctor Bellerín, Oriol Cardona, Pau Gasol, Marc Márquez. Segur, no, diputats i diputades? Però si els hi demano la mateixa pregunta amb deu esportistes catalanes, què passaria? Probablement molts de vostès tindrien més dificultats per treure aquests noms. I això no és perquè no existeixin; és perquè històricament han tingut menys visibilitat.

Permetin-me recordar-les només algunes. Aitana Bonmatí, Alexia Putellas, Queralt Castellet, Laia Sanz, Paula Badosa, Iris Tió, Ona Carbonell, Núria Marquès, Anna Espar i Laia Palau. Totes elles són referents en l'esport català, referents de talent, d'esforç i de superació, i moltes d'elles ho han aconseguit en disciplines que durant dècades han estat majoritàriament masculinitzades.

De fet, hi ha exemples molt clars de com aquestes barreres no eren físiques, sinó únicament socials. I permetin-me, senyors, que els hi recordi que aquest diumenge es celebra la Marató de Barcelona, i avui pot semblar molt normal veure milers de dones corrent quaranta-dos quilòmetres, però durant molts anys no va ser així.

Durant dècades es va defensar que les dones aparentment no podien ser aptes per córrer una marató. Els hi deia que córrer una marató podia posar en risc la seva vida, la seva salut, que podia afectar la maternitat o que el seu cos era massa fràgil per suportar aquest esforç.

Però aquestes afirmacions no es basaven en evidències científiques; es basaven en prejudicis, en la idea que l'esport era un espai reservat únicament per a homes. Però l'any 1967, Kathrine Switzer va decidir desafiar aquella barrera corrent la marató de Boston amb un dorsal. Durant la cursa, fins i tot van intentar arrencar-li el número i exposar la únicament per ser dona. Però no van aconseguir expulsar-la, i Switzer va acabar la cursa i va fer història.

Aquell gest que potser sembla petit, va obrir el camí perquè només cinc anys més tard, la marató de Boston, cinc anys van tardar, va permetre la participació femenina. I la realitat és molt clara. les dones sempre hem pogut córrer maratons. El problema no era físic; el problema era social.

I avui he vingut a parlar d'esport femení, i parlar d'esport femení no és parlar només d'un sector minoritari de l'esport, perquè no és així. Parlem de salut, parlem d'igualtat d'oportunitats, parlem d'educació en valors i parlem també de drets.

Però també hem de dir una realitat. Encara avui, a Catalunya, les nenes i les dones continuen trobant més obstacles que els homes per practicar esport, competir o arribar a posicions de lideratge.

Aquest diumenge vam celebrar el Dia de la Dona, el dia 8M, un dia que milers de persones vam sortir als carrers de Lleida, de Girona, de Barcelona, de Tarragona i de tants altres municipis per defensar els drets de les dones, per recordar que no permetrem que no hi hagi cap pas enrere en drets, aquests drets que ens han costat dècades de lluita a les nostres àvies i a les nostres mares.

I també en un moment que, malauradament, els missatges masclistes de l'extrema dreta circulen cada vegada més amb facilitat a les xarxes socials. És, precisament, en aquest context quan les nenes necessiten més que mai referents, referents com les dones esportistes que he dit abans.

Hi ha una dada que reflecteix molt clarament aquesta situació. Diversos estudis mostren que el nombre de nenes que practiquen esport cau de manera molt significativa a partir dels dotze anys. Una cosa que no passa amb els nens. I això és per diferents motius: per manca de referents, per desigualtats a les instal·lacions o perquè moltes vegades simplement no troben clubs femenins on continuar practicant l'esport.

Per això el gran repte no és només la visibilització. El gran repte és que milers de noies no abandonin l'esport durant la seva adolescència. Hem de seguir lluitant per garantir que les futures generacions de nenes esportistes tinguin més oportunitats, més reconeixements i més suport del que han tingut les generacions anteriors.

Impulsar l'esport femení no és només una qüestió d'elit, no és només parlar de grans competicions. És parlar de l'esport base, de l'esport que cada dia practiquen milers de dones, des d'una classe de spinning a les set del matí fins a una activitat extraescolar de natació o un partit de futbol un dissabte a la tarda.

Per això és tan important aquesta interpel·lació, senyors i senyores. És el moment de fer espai. És el moment de reconèixer la feina que aquestes dones han fet i continuaran fent per l'esport català.

Conseller, la Conselleria d'Esports té un any i mig de trajectòria, un camí que ha sigut una continuïtat i ampliant la feina de president Aragonès. I s'ha de fer un pas més amb la creació, per primera vegada, d'una conselleria pròpia d'Esports de la Generalitat, una fita històrica per al nostre país.

Una Conselleria que també ens ha ajudat a posar les ulleres de gènere en el món de l'esport. I si aquesta conselleria ha estat un abans i un després per a l'esport català en general, ens podem imaginar què ha suposat per a l'esport femení.

Ha estat, sense dubte, un avenç en polítiques feministes dins l'àmbit esportiu. Però el foment de l'esport femení no és només una qüestió del sector esportiu. És també una responsabilitat pública, perquè les polítiques esportives poden decidir si hi ha més o menys oportunitats per a les nenes del país, i si els clubs tenen suport per crear aquests clubs femenins, i si el sistema esportiu és realment inclusiu, i també si el lideratge femení existeix en l'esport.

Perquè encara també trobem una altra realitat, que és que l'esport continua sent un espai de direcció majoritàriament masculí, i les dades ho demostren. A Catalunya, només aproximadament el vint-i-quatre per cent dels membres de les juntes directives de les federacions són dones. Els homes continuen representant prop del setanta-sis per cent.

I si mirem les posicions de màxima responsabilitat, la desigualtat encara és més evident. Només l'onze per cent de les presidències en federacions i clubs esportius estan ocupades per dones, i, en alguns casos, hi ha federacions sense cap dona en els seus òrgans de govern.

Això no és casual. Té a veure amb diversos factors estructurals, amb una base esportiva que històricament ha estat masculinitzada, amb unes estructures professionals on les posicions de decisió continuen ocupades majoritàriament per homes, i amb allò que sovint anomenem el sostre de vidre en l'esport.

Les dones hi participen, competeixen i destaquen cada vegada més, però encara troben dificultats per arribar als espais de governança i de decisió, i això és rellevant i necessari, perquè el lideratge també determina les prioritats del sistema esportiu, determina com es distribueixen els recursos, quines competicions es promocionen i quins referents es visibilitzen.

Per això, si volem avançar cap a un esport realment igualitari, no n'hi ha prou amb augmentar la participació femenina en la pràctica esportiva; també cal avançar cap al lideratge. Necessitem més dones entrenadores, més dones directives, més dones, àrbitres, més dones gestores, i també més dones que presidint entitats esportives.

Perquè la igualtat en l'esport no només es juga al terreny de joc; també es juga als espais on es prenen les decisions. Per això, conseller, li faig una pregunta molt clara. Quines mesures concretes impulsarà la conselleria per revertir aquestes realitats? La setmana passada, durant la presentació del pressupost del departament, ens va parlar del pla d'impuls a l'esport femení, i amb aquesta interpel·lació li demano que ens expliqui quines són les idees estratègiques d'aquest pla, i, sobretot, quin objectiu concret es fixa el Govern per augmentar la participació femenina en l'esport durant aquesta legislatura.

I acabo amb una idea clara. Catalunya ha fet passos endavant en el foment de l'esport femení, i això és fruit del treball col·lectiu del país, i també de l'impuls de les institucions, però el repte que tenim al davant encara és massa gran. H

em de garantir que cap nena deixi de fer esport per falta d'oportunitats, de recursos o de referents. Continuem treballant perquè l'esport català sigui realment igualitari, un espai on les dones no només hi participin, sinó que també liderin i siguin plenament visibles. Quan impulsem l'esport femení no només fem justícia, fem un país millor.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per la resposta del conseller, el conseller d'Esports té la paraula, senyor Berni Álvarez Merino, per un temps de deu minuts.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Bé, gràcies, president, vicepresident. Diputada, per un moment he pensat, quan deia que ens proposava una cosa, que s'anava a proposar fer estiraments abans de començar, perquè les sessions que teniu els diputats i les diputades són molt llargues, que també hagués estat una bona proposta.

Però realment estic content. Estic content de que es presenti aquesta interpel·lació, perquè podem parlar de l'esport femení en aquesta cambra i del que està fent el Departament d'Esports per impulsar l'esport femení a Catalunya.

Vull deixar clar que ho fem des d'un criteri compartit amb tots els que estem aquí, sense cap dubte, perquè no es tracta d'una acció puntual, d'anar a fer una foto amb una esportista famosa ni un dia assenyalat, sinó que es tracta de canviar les condicions que actualment es donen a l'esport català perquè les dones i les nenes del nostre teixit esportiu tinguin més oportunitats i puguin ser més visibles en tots els àmbits.

Està clar que com a país no ens podem permetre el fet de donar normalitat a alguna cosa que no ha sigut normal, que és que la visibilitat de les dones i de les nenes en el món esportiu ha sigut una anomalia els darrers anys.

Per això, i continuant, com deia la diputada, amb l'aposta del pla d'esport femení a Catalunya que es va impulsar des del Govern passat, des de l'anterior legislatura, el que volem és dotar d'un marc estable i que aquest Govern faci un bon desplegament d'aquest pla d'impuls català.

Vint-i-una mesures concretes, i posteriorment també una sèrie d'actuacions que despleguem al llarg d'aquesta legislatura i fins el 2030, on actuem en diferents àmbits de manera molt clara. Governança, lideratge, visibilitat, esport segur, vida activa i tecnificació.

I ho fem, sobretot, dotant de recursos per poder portar a terme les nostres polítiques. Per això cada any hi destinarem entre 4,5 i 5 milions d'euros per impulsar aquest

esport femení a Catalunya, amb actuacions com són recursos humans; el desplegament del pla; l'elaboració de guies perquè els clubs, federacions, organitzacions puguin avançar amb l'autodiagnosi, amb els pressupostos, amb la seva cultura organitzativa; també amb campanyes de visibilització que diversifiquin esports i rols; programes de beques o bonificacions perquè noies i dones es formin en professions de l'esport; suport econòmic als equips femenins i a les esportistes, i també, important, amb el programa esport femení al territori, pensat especialment per facilitar entrenaments i competicions en l'àmbit rural. Incloem mesures com és el suport al transport i l'agermanament entre clubs.

En resum, vint-i-una mesures, pressupost i instruments. Estic aquí molt clarament per explicar el que hem fet, d'on venim, ho he deixat molt clar. El que estem fent i què és el que farem.

2025, ha sigut un any de desplegament del pla, un desplegament real i d'activació de moltes línies de treball, com els hi deia abans, i ho fem d'una manera molt coherent amb el que ens fixa el propi pla.

En primer lloc, sensibilització i visibilitat.

Fitxer 22

Hem difós campanyes clau que ens connecten esport i drets, com va ser el Dia Internacional contra la Violència Masclista, el 25-N, o recentment el 8-M, amb el Dia Internacional de la Dona.

Segon lloc: governança i lideratge. Hem donat suport a entitats que incrementen la presència de dones en llocs de direcció, també a través de la UFEC, amb una subvenció de noranta mil euros, amb un programa d'un pressupost de 137.000 euros, és a dir, una participació molt important. I és una aposta que hem de fer plegats, aquesta. Per això deia aquesta part de la UFEC, perquè el lideratge femení, evidentment no apareix per generació espontània, no ve perquè sí, sinó que cal impulsar-lo i acompanyar-lo.

Tercer lloc: suport econòmic directe. Hem mantingut i orientat el suport als actors que fan que l'esport femení sigui possible. Suport econòmic, evidentment, a clubs,

federacions, consells esportius, esport universitari, tecnificació i alt rendiment femení.

Quart lloc: formació i transformació professional. Hem actuat en un punt estructural com és el futur en la formació dels futurs i futures professionals de l'esport català. Als nostres centres d'INEF Catalunya hem impulsat, tant al grau CAFE com als màsters, hem reforçat la formació en perspectiva de gènere, en violències sexuals i protecció de menors en l'àmbit esportiu. Perquè evidentment, si volem entorns segurs i igualitaris, els que entrenen, dirigeixen i intervenen han de tenir les eines i el criteri que correspon.

En cinquè lloc, entorns segurs i perspectiva de gènere a l'esport universitari. Com vostès ja saben, han donat suport al punt lila a les competicions d'esport universitari per crear aquests espais segurs, anar de la mà, sabent que les universitats són un espai clau en la pràctica esportiva i també en la socialització de les nostres joves.

En sisè lloc, formació per un esport segur. S'han organitzat formacions periòdiques en prevenció, detecció i intervenció per als delegats i delegades de protecció, equips tècnics i dirigents. I finalment s'ha posat en marxa la creació i disseny d'una càpsula en línia sobre protecció davant les violències en l'àmbit esportiu, amb inici en aquest mateix mes de març.

Què és el que estem fent ara i farem les properes setmanes i propers mesos? Quatre accions concretes. Primera: aquesta mateixa setmana, la publicació del document del pla revisat i actualitzat amb aquesta dotació pressupostària de 4 milions i mig que els deia anteriorment. En segon lloc, impulsar sinergies amb altres departaments de la Generalitat, òbviament amb prioritat amb el Departament d'Igualtat i Feminisme, per a la promoció en la vida activa de les dones i els seus perfils durant la vida esportiva i el seu recorregut en l'àmbit esportiu. En tercer lloc, posarem a disposició del nostre teixit esportiu, el nostre àmbit de referència, les dades que ens dona l'Observatori Català de l'Esport, amb informació i estudis sobre dones i esport, perquè evidentment, sense les dades no podem fer una política pública útil, i necessitem saber què funciona, què no funciona i on podem incidir perquè aquestes polítiques siguin el més efectives possible. Per últim, estem treballant en una proposta de noves bases generals i una convocatòria específica del pla d'impuls amb

ajuts per a formació de noies i de dones en professions de l'esport, l'impuls de la igualtat, del pla d'igualtat a les organitzacions esportives i l'esport femení al territori, com els deia abans, per facilitar entrenaments i competicions en l'àmbit rural.

A banda d'això, hi ha una sèrie de mesures estructurals que també m'agradaria explicar-los que estan en curs i que també queden clarament recollides en el desenvolupament del pla. S'ha reforçat el gabinet de gènere del Consell Català de l'Esport per facilitar el desplegament del pla d'impuls. Evidentment, si no tenim una capacitat interna com a departament, és molt difícil poder desplegar de manera eficient el pla. Estem impulsant congressos sobre lideratge femení al territori, ara en fase de contractació, però amb previsió de que el primer congrés sigui ja a l'abril i on no siguin només espais de debat, sinó també un espai per crear xarxa i empoderament. Estem preparant una guia per a l'elaboració de plans d'impuls de l'esport femení en diferents tipus d'organitzacions: autodiagnosi, pressupostos, cultura organitzativa i fomentar que cada organització tingui el seu propi instrument de canvi. Impulsem un programa de dones mentores per a altres dones, per a dones en càrrecs de lideratge, directives, entrenadores, àrbitres, i alhora donem, amb aquest tipus d'iniciatives, el suport a les entitats que ja treballen en aquesta línia, com per exemple aquest mateix divendres, treballant de la mà de la Federació Catalana de Bàsquet, presentem i donem impuls al programa «Àrbitra amb a». Estem també elaborant una guia d'igualtat en l'esport per als professionals de la comunicació, perquè, evidentment, avui en dia tothom ja sap que la visibilitat és clau per veure com s'expliquen les nostres polítiques i com s'explica l'esport i l'activitat física. I també estem revisant els criteris de gènere establerts en convocatòries de subvencions, contractes, licitacions, plecs de condicions, etcètera.

En definitiva, diputats i diputades, estem davant de vint-i-una mesures per al 2026 amb una dotació pressupostària, amb un seguiment i una acció sostinguda durant aquest any, amb campanya, suport econòmic, però no només s'acaba aquí, sinó que volem anar més enllà i aquest any tenim detectat... Dues... Diria dos problemes evidents en què podem actuar de manera ràpida. Un, com abans ha dit la diputada també, per nosaltres és important avançar en la modificació del decret relatiu a entitats esportives per explorar aquesta figura de les presidències executives i la possibilitat de que els presidents i les presidentes de federacions puguin tenir

retribució. Crec que és un punt important. Estem avançant amb aquest decret. Creiem que, històricament, degut a la poca sensibilitat amb aquest tema i a la falta de conciliació, moltes dones no han pogut ser professionals a l'hora d'estar en juntes, direccions de govern o juntes directives de federacions, i aquest pas endavant farà que moltes puguin donar el pas. I el segon és un seguit d'estratègies en l'edat clau, que per nosaltres és quant a abandonament de l'activitat esportiva i de l'esport, que és l'edat preuniversitària, on les noies no tenen aquesta facilitat ni aquesta visió de veure que poden ser professionals de l'esport i que llavors tenen por, no donen el pas a seguir mantenint les dues, tant l'activitat física com la seva activitat a nivell d'estudis, a la vegada i donen un pas enrere i deixen de fer aquesta activitat. Nosaltres aquí tenim detectats i tenim una sèrie de mesures per a aquest any importants, perquè si no es vol des de la part competitiva, que en la part d'activitat física, que va molt vinculada també a la part de salut i a la part de benestar emocional, no hi hagi aquest abandonament preuniversitari en les noies.

Acabo. Estem contents d'aquest pla, de com l'estem desplegant, i estem convençuts de que és el moment de donar en moltes d'aquestes polítiques un pas endavant en l'esport femení a Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

El president

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals

300-00267/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Bona tarda, consellera, conseller, diputades, diputats, treballadors de la Cambra i públic. El 3 de març de 1976, ara fa cinquanta anys, Lluís Llach quedava impactat pels fets de Vitòria-Gasteiz. La policia armada, els grisos

franquistes, assassinaven cinc treballadors. Dos dies després, Tarragona afegia el sisè mort, el jove de 19 anys Juan Gabriel Rodrigo Knafo, Gabi. Moria cridant la consigna «Vitòria, germans, nosaltres no oblidem». Llach pocs dies després encetava la composició del disc *Campanades a morts*, considerada avui una obra magistral de la Nova Cançó. Eren temps en què el franquisme i l'extrema dreta encara senyorejaven a Catalunya i a Euskadi, on van tenir lloc aquells assassinats. També a la resta de l'Estat. Les lluites populars, obreres, nacionals i estudiantils, la música i la cultura foren clau en la mal denominada Transició. Per això no entenem, consellera, com ara un Govern que s'autoproclama progressista i convençut de la lluita antifeixista ha estat incapaç de presentar un pressupost dedicat a la cultura amb el dos per cent, amb el panorama internacional immediat que estem tots plegats albirant.

Consellera, en la primera compareixença en la Comissió de Cultura, no va esmentar *motu proprio* el compromís amb el dos per cent, sinó que ho va fer a [#] recer de la intervenció de la resta de diputades i diputats dels altres grups. Tot i així, se'ns va comprometre aleshores al dos per cent per a cultura i n'ha quedat ben lluny. Però no és sols el seu compromís amb les diputades i diputats presents en aquella comissió, sinó que, a més, ha incomplert l'acord de la sobirania popular votat en aquesta Cambra, en aquest hemicicle. El Parlament va aprovar en sessió plenària que el Govern destinés aquest dos per cent al Departament de Cultura, deixant a banda Política Lingüística. No era altra cosa que el que demana la plataforma Actua, absolutament transversal i representativa del sector cultural. Però és que ni sumant els dos departaments, Cultura i Política Lingüística, hi arriba. El Govern va tard. Va ser el 1999 quan el llibre blanc de la cultura proposà per primer cop l'objectiu per a la Generalitat d'assolir el pressupost del dos per cent cultural sobre el total ordinari. Fins a desembre de 2020, no ho va aprovar aquest Parlament, i encara en una comissió. Va posar aleshores el límit del 2024. Per tant, seguim anant tard i malament. Quan en aquesta legislatura vam acordar l'acord en l'hemicicle, ja ens temíem que calia caminar cap a una veritable equiparació amb la inversió d'euros per habitant, tal com es fa en els estàndards de la Unió Europea. Perquè, consellera, vostè ens ha presentat la llei de drets culturals. Suposadament ha de garantir l'accés a la cultura per a tota la ciutadania, i això no és creïble si aquest objectiu es pretén

assolir amb el dos per cent que el sector cultural ja demanava el 1999, quan no hi havia llei a la vista. Ni el 2020, quan ho va demanar aquest Parlament i tampoc es preveia aquesta llei. Més serveis per a la ciutadania amb el mateix percentatge del 1999? Impossible.

D'altra banda, el pressupost reflecteix els incompliments continuats del Govern amb els diferents àmbits sectorials i també amb els territoris. Sembla que encara no hagin entès que no tenen la majoria absoluta i que han de parlar amb la resta de grups. Li relacionaré alguns dels elements que ha aprovat la Cambra. Inversions en nous equipaments: teatre auditori de Constantí, 2 milions d'euros. El Govern, zero. Teatre auditori de la Seu d'Urgell, reserva adient. El Govern, zero. Biblioteca d'Argentona, reserva zero per part del Govern.

Si entrem en un altre àmbit que ens preocupa, que són les fires estratègiques d'arts escèniques i musicals, el país té fires importants com Tàrrrega i Vic, dotades amb 500.000 i 460.000 euros per part del Govern, però també té la fira del circ, Trapezi, de Reus, que enguany arriba a la trentena edició. Es va aprovar que se la dotaria amb 360.000 euros. Vostès es queden en 250.000. De fet, és que no hi ha una política audaç de fires estratègiques, perquè vostès no defensen ni preveuen que hi hagi una visualització internacional de la causa catalana. Això sí, el Govern, i especialment la consellera d'Universitats, viatgen molt pel Japó. Ara, els Castellers de Vilafranca l'any passat van ser incapaços de tenir una aportació per part seva per actuar a l'exposició universal d'Osaka. Àmbits com la programació, música clàssica en equipaments públics: aquest Parlament ha aprovat, a instàncies del sector, un seguit de mesures. No n'hem sabut trobar aquelles que calculem que tenen un cost econòmic. Per exemple, la creació d'una oficina de circuits de música clàssica, la creació de la fira de música clàssica en el mercat intern, la creació d'un institut del patrimoni musical o l'adscripció de les seves funcions aquí en algun servei ja existent. Però no solament no compleixen, sinó que també volen suprimir programes que han funcionat bé i que tenen prestigi: el Centre d'Història Contemporània de Catalunya, adscrit l'octubre del 2025 al seu departament, abans a Justícia, creat el 1984 i dirigit per personalitats importants del país com Josep Benet o Albert Manent. El canvi ja va generar un manifest i molta preocupació en el sector. Ara, no he sabut trobar ni un sol euro explicitat en el pressupost per al seu funcionament. No serà que

darrere de tot plegat hi ha la voluntat de desnacionalització del president Illa i que vostè, consellera, prefereix estar al costat del PSC-PSOE i no erigir-se en la defensora de la cultura com a signe inequívoc de la nostra nació? L'altre dia a la Comissió de Cultura li recordava que en els Premis Gaudí d'enguany no hi va haver cap pel·lícula guardonada parlada el cent per cent en català i vostè ens responia que no n'eren organitzadors, però entenem que quan a una entitat se li aporten anualment entre 500.000 i 700.000 euros per a despeses estructurals bé que es pot incidir en l'articulat de les contraprestacions, més si la gala es fa en directe per la televisió pública catalana. De fet, també van retransmetre l'inici de l'any Gaudí a Reus i va ser tot en castellà i van dir que no se n'havien adonat.

Miri, el model que vostès propugnen, en què Barcelona acull i patrocina els Premis Goya, ja explica moltes coses, els premis del cinema espanyol que el Govern de Catalunya i l'Ajuntament de la capital subvencionen. Vostè, 2.700.000 [€] euros; Collboni, 1 milió d'euros. Això sí, sense estalviar-se crítiques del sector, perquè les actrius i els professionals s'han queixat. Es va facilitar més la presència dels *influencers* que la gent del mateix món del cinema. Estem a l'espera també de veure quina personalitat catalana tindrà l'honor de tenir set escultures immenses i efímeres desplegades per alguna ciutat del nostre país com va tenir l'artista Goya. Però no sé si proposar-l'hi, perquè molt em temo que encara tindrem alguna sorpresa com la de la recent exposició «PolsXtrems». Em limitaré a citar el president Puigdemont, que encara avui no pot estar aquí, malauradament. Adreçant-se a l'Institut Català Internacional per la Pau, deia: «No teniu vergonya. En lloc de fomentar la pau, acabeu incitant el conflicte amb els catalanoparlants a la diana. Menyspreu anys de vexacions a nenes i nens a les escoles i ignoreu les vegades que amb l'excusa de *la lengua del imperio* s'han massacrat minories i cultures arreu del món. Mereixeu una dura censura del Parlament, que espero que actuï

Fitxer 23

en conseqüència.

Miri, consellera, hauria d'inspirar-se en les dones lluitadores que s'han rebel·lat davant de situacions injustes. Ens cal una consellera de Cultura més fan de la Mila

de *Solitud*, de Víctor Català, de la Natàlia de *La plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda o de la Maria Rosa de Guimerà. Però, sobretot, ens cal una consellera més inspirada en l'Antígona d'Espriu, l'Antígona de la resistència ètica davant l'autoritarisme del rei Creont, de la dignitat cultural davant l'establishment polític socialista.

No pot limitar-se a callar mentre els seus companys i companyes del Govern decideixen que les prioritats són unes altres. La cultura és identitat, és cohesió, és llengua, és projecció internacional i és també economia. I quan es promet el dos per cent i no es compleix, després de vint-i-cinc anys de reclamacions del sector, no estem davant d'una desviació tècnica: estem davant d'una decisió política. El Parlament va parlar amb claredat, el sector va parlar amb claredat, el territori parla amb claredat, però vostè, consellera, no escolta. No es tracta només de xifres; es tracta de la credibilitat institucional. Quan els compromisos adoptats en aquesta cambra no es reflecteixen en els comptes, el que es debilita no és només el seu Departament de Cultura, sinó la paraula del Govern i la institució, en definitiva, la democràcia. Vostè, consellera, encara té la possibilitat d'inspirar-se en el paper rebel i valent de les dones de la literatura, del teatre i la cultura que han estat exemple i així complir la seva paraula i exercir com a veritable consellera de Cultura.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Gràcies, diputat Bertran. Permeti'm començar la resposta a la seva interpel·lació amb una idea que per mi és bàsica: per a aquest Govern les polítiques culturals són una prioritat, i crec que he tingut oportunitat d'explicar-ho sovint i de demostrar-ho al llarg d'aquest any i mig llarg de govern que portem. I, específicament, sobre totes les coses que m'ha preguntat avui, vaig tenir oportunitat de contestar-l'hi a la Comissió de Cultura. I són una prioritat no només perquè creiem que la cultura, com a sector estratègic per dinamitzar el país, com vostè també ha dit..., sinó perquè entenem la cultura com un dret del conjunt de la ciutadania i com

una eina imprescindible per garantir l'equitat social, per projectar-nos com a país i reforçar els valors democràtics davant l'amenaça uniformitzadora i autoritària a què s'enfronta la nostra societat i en el món sencer. Vostè esmentava també aquests conflictes internacionals que ens amenacen. Aquest és el principi que orienta la nostra acció de govern en l'àmbit cultural i per això hem dit des del primer dia que aquesta ha de ser la legislatura dels drets culturals, i per això tenim en tramitació parlamentària aquesta llei de drets culturals, que li recordo que recull l'obligació d'incloure el dos per cent en el pressupost del Departament de Cultura, el dos per cent del pressupost de la Generalitat.

Parlar de drets culturals vol dir garantir que totes les persones puguin accedir, participar i crear cultura, visquin on visquin i tinguin les circumstàncies que tinguin. Vol dir que la cultura no sigui només un bé de consum, sinó, i sobretot, que sigui una eina d'igualtat, de cohesió i de progrés individual i no un privilegi. I és amb aquest objectiu que estem desplegant les polítiques culturals del Govern –amb cap altre–, amb aquest objectiu. Ho demostrarem amb fets i sobretot amb xifres, perquè, tal com vaig tenir ocasió d'explicar-los dimecres passat a la Comissió de Cultura, els pressupostos d'aquest departament per a 2026 són els més alts de la història, senyor Bertran –els més alts de la història–, tant en xifres absolutes com en pes dins del conjunt dels comptes de la Generalitat: mai hi havia hagut tants diners per a cultura. Estem parlant d'un pressupost de 524 milions d'euros, és a dir, 118 milions d'euros més que en els darrers pressupostos, aprovats el 2023, i representa un increment del vint-i-nou per cent per a Cultura. Crec que són uns pressupostos que no ens podem deixar perdre.

Dit d'una altra manera, i com vostè també apuntava, si mirem la inversió per habitant des del Departament de Cultura, amb aquest pressupost ens situem en 70,65 euros per habitant, uns 15,5 euros més que el 2023, que contribueixen decididament a superar les xifres de 208,4 euros per habitant en la despesa cultural del conjunt de les administracions públiques, 12,8 euros més que el 2023. S'ho miri des d'on s'ho miri, tenim el pressupost més alt de la història. Tenim molts diners per a cultura, tenim l'oportunitat de tenir molts diners per a cultura. Això són xifres reals, que ens permeten desplegar polítiques culturals ambicioses i transformadores per al conjunt de la ciutadania arreu del país.

I, amb el seu permís, li destacaré a grans trets en què consisteixen aquestes polítiques, que, naturalment, quan assolim el dos per cent podrem desplegar encara més, i sap que tenim el ferm compromís de fer-ho al llarg d'aquesta legislatura. Ja sap que la primera línia d'actuació per nosaltres és la de garantir l'accés i la participació cultural i de que això sigui possible arreu de tot el territori. I amb aquests diners doncs despleguem aquest pla d'equipaments que estem dibuixant i serveis culturals de Catalunya, que estem elaborant conjuntament amb el món local, el que és molt important i que el distingeix d'altres plans que s'han fet en altres moments. Aquest pla ens ha de permetre reforçar i ampliar la xarxa d'equipaments culturals del país, especialment els de proximitat, perquè la cultura ha d'estar present a tots els barris, pobles i ciutats i perquè els equipaments culturals –biblioteques, teatres i espais culturals– són sovint la porta d'entrada a la vida cultural per a moltes persones. I, naturalment, si volem continuar tenint aquest esperit, el que vostè invocava, aquest esperit antifranquista, aquest esperit que vostè invocava, necessitem tenir aquest pla per poder arribar a tot arreu i tenir equipaments i, sobretot, també serveis a tot arreu.

En paral·lel, estem reforçant els circuits i els programes d'exhibició cultural, que vostè sap també que és una demanda del sector. Amb aquests diners podrem fer-ho, per tal que les arts escèniques, la música, la literatura o les arts visuals arribin a més municipis i a més públics. I també estem consolidant una aposta que considerem fonamental: la presència de les arts i la cultura en l'educació. Per mi això és axial, és bàsic, perquè, si volem garantir els drets culturals, hem de començar des de l'escola, hem d'assegurar que els infants i joves tinguin contacte amb la creació artística, amb la lectura i amb el pensament crític; sobretot amb el pensament crític, que comparteixo amb vostè que la cultura desenvolupa i per al qual la cultura és puntal i molt necessària, diria que imprescindible. I estem reforçant també el suport a l'associacionisme cultural i la cultura popular, que és una de les grans singularitats del nostre país. Les entitats culturals, les colles, les associacions són un espai de participació cultural i també de cohesió social i, com l'hi deia, una de les grans singularitats que té aquest país.

Estem també enfortint el sistema cultural català. Un país culturalment fort necessita institucions, necessita equipaments i agents culturals sòlids i connectats entre si. Per

això estem reforçant les xarxes que articulen la cultura del país, el sistema de biblioteques, el sistema d'espais escènics i musicals i els sistemes d'arts visuals. Per a tots ells estem incrementant els pressupostos. Ho estem fent de manera transversal en totes les unitats, en tots els espais i, se'l miri vostè com se'l miri, el pressupost de Cultura: com els vaig explicar a la Comissió de Cultura, si se'l mira per línies pressupostàries, si se'l mira vostè per unitats, si se'l mira vostè des del sector públic. Per tant, i fent referència a tots i cadascun dels aspectes que m'ha plantejat, en tots ells hi ha increments pressupostaris. I també estem reforçant el paper dels equipaments culturals, tant públics com privats, que fan possible la programació cultural al territori: teatres, sales de concerts, cinemes, llibreries o galeries d'art, que són també sistema cultural i que ens ajuden a fer arribar la cultura de manera capil·lar a tot arreu.

La tercera gran línia de treball és la d'impulsar la creació artística. Catalunya és un país amb una enorme capacitat creativa. Tenim artistes, creadors i creadores que destaquen en molts àmbits i que projecten la cultura catalana arreu del món i que, a més a més, representen la llibertat d'expressió, representen la llibertat cultural, representen la visió crítica del món i són per nosaltres sempre un mirall. La nostra responsabilitat com a Administració és crear les condicions perquè aquesta creativitat pugui desenvolupar-se. Això vol dir donar suport a la creació, facilitar la mobilitat dels artistes, impulsar residències i programació artística i oportunitats noves per a les generacions joves de creadors.

En aquesta mateixa línia, també estem reforçant projectes internacionals de la cultura catalana al món. Valoritzar el patrimoni per nosaltres és molt important –i vostè sap que ho comparteixo amb vostè–, i hi estem treballant de manera molt ferma. I estem treballant també en la cultura digital i l'audiovisual. Estem posant molts més diners a tota la cadena de valor del cinema i, per extensió, a la cadena de valor de l'audiovisual. Celebrar els Goya a Barcelona va ser, en aquest sentit, una gran oportunitat, una oportunitat de reconeixement únic a un cinema que és únic, que parla de tu a tu al cinema de tot el món des de Catalunya, amb mirada des de Catalunya i també en català. Naturalment, aquesta celebració ha suposat una gran visibilització d'aquest cinema, a banda de tot el retorn econòmic que vostè sap que representen aquests grans esdeveniments a la ciutat. El sector audiovisual català ha

demonstrat en els darrers anys una gran capacitat creativa i competitiva, i volem continuar impulsant-lo, especialment pel que fa a la producció en català i a l'ampliació dels seus públics, en el que també estem treballant, perquè avui la cultura també juga a les pantalles i a les plataformes i en els nous llenguatges digitals.

Si m'ho permet, a continuació, després, segur que tindrè oportunitat de continuar-li aclarint més dubtes.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Gràcies, president. Miri, consellera, sap que en la Comissió de Cultura intentem mantenir un to..., des de l'oposició, però en to constructiu i cordial. Per tant, amb nosaltres compti per a totes aquestes ampliacions. Però no sé si no ens queda clar que el que estem dient és que volem més. I per què volem més? Perquè vostès mateixos han anunciat que les xifres absolutes han pujat molt més. Vull dir, no és un tema només de cultura, sinó que s'ha apujat a tot arreu. No parlen de l'IPC, per exemple, que s'hauria de tenir en compte. Per tant, faltaria més que no pugés cultura.

Ara, miri, el Govern, a través de la seva companya, la consellera Romero, va calcular i anunciar que el setanta-quatre per cent del pressupost, és a dir, 36.379 milions d'euros, es destina a l'Estat del benestar –cito–, utilitzant com a base el pressupost consolidat de la Generalitat –49.000 milions d'euros. En canvi, el Govern, amb la consellera Hernández, quan presenta aquest percentatge destinat a Cultura –a la Comissió de Cultura l'altre dia–, utilitza una base diferent, el pressupost no financer de l'Administració –36.000 milions d'euros–, fet que altera la comparabilitat dels percentatges. Molt em temo, consellera Hernández, que en tema de números haurem de fer cas a la banda d'Economia i Finances. És a dir, si acceptem que vostès destinen el setanta-quatre per cent a l'estat del benestar, també haurem de convenir que inverteixen en cultura només 1,07 per cent. Si vol, sumi-hi el 0,17 de política lingüística: es queden en l'1,24. Per tant, molt lluny del dos per cent. Com veu –i també l'hi explico a la diputada García, que l'altre dia ens comentava aquest tema–, els grups parlamentaris que vam assistir a la darrera comissió de Cultura,

excepte el PSC, érem els que sí que estàvem documentats. Havíem llegit el que havia explicat la seva consellera d'Economia.

Afegeixo, agafant les actes d'aquest Parlament, que el diputat Rafel Bruguera, diputat portaveu del PSC a la Comissió de Cultura, el 14 de desembre de 2020 també usava el mateix

Fitxer 24

criteri que la consellera Romero, i el cito: «No se'ns escapa que hi ha una qüestió prèvia o en paral·lel, i és posar-nos d'acord sobre com comptem aquest 2 per cent. Nosaltres» –PSC–, «ho tenim clar. Creiem que s'ha de comptar sobre el total del pressupost de la Generalitat, que per a aquest any 2020 són 46.000 milions d'euros i per tant nosaltres el que defensem és el 2 per cent de 46.000 milions d'euros, no el 2 per cent de 33.000, que seria el pressupost de la Generalitat detraient les despeses financeres.» (*Aplaudiments.*) I el seu company segueix: «Vull reiterar que per nosaltres el pressupost de Cultura, per calcular el 2 per cent s'ha de tenir en compte el conjunt del total del pressupost de la Generalitat, que per a aquest any són 46.000 milions» –torna a dir– «i que, per tant, també s'hi ha de comptar la despesa no finalista i no financera.» Per tant, sobre documentació, si us plau, quan vinguin a les comissions, quan qüestionin tot l'arc parlamentari, que és el que van fer l'altre dia, perquè tots els partits vam comptar d'una manera excepte el Govern, primer mirin-s'ho bé.

I vaig acabant, a la llei de mesures l'altre dia li apuntava un tema que per nosaltres és vital, amb relació a les biblioteques del sistema de lectura pública, han eliminat la condició de bibliotecari titulat del director de la biblioteca, almenys, que és el que es demanava. I estenen la possibilitat de no ser-ho, que s'havia reservat a les filials, als que diríem els punts de lectura, eh?, estenen això a totes les biblioteques. Això és un altre exemple, consellera, de la voluntat desnacionalització del Govern, atacant en aquest cas una feina iniciada per la Mancomunitat de Catalunya fa més d'un segle amb l'Escola de Bibliotecàries i la Xarxa de Biblioteques Populares. Jo crec que aquests fets, que construeixen el país, que construeixen nació, que construeixen Catalunya, no han d'admetre cap mena de possible error –no han d'admetre cap

possible error—, i, en tot cas, si estem equivocats, agrairem, doncs, que se'ns expliqui i es matisi. Nosaltres estem d'acord que els màsters puguin ampliar la possibilitat de que hi hagin més bibliotecàries, però la redacció no és afortunada de la llei d'acompanyaments. Per tant, els ho demanem.

I acabo, i no me'n puc estar amb el que vaig començar l'altre dia a la Comissió de Cultura. El partit de Govern ha de predicar amb l'exemple i el que no es pot posar és com a portada dels pressupostos generals del Govern de Catalunya una pinya castellera on només hi han homes. Això no és un tema menor —no és un tema menor—, és un tema molt important i com l'altre dia els ho vaig dir l'any 80 que jo vaig començar a fer castells, ja hi havia moltes dones que donaven exemple a les pinyes castelleres. Per tant, respecte per la feina que fa la gent del país.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Diputat, vostè sap que jo li agraeixo sempre molt el bon to que manté i les metàfores que sempre em dedica, que, com li dic sempre, fins i tot em arrenquen tot sovint, un somriure. Sobre el 2 per cent, jo li tornaré a aclarir i tornaré a compartir aquí, en aquesta cambra, les xifres que vaig donar i que són les xifres que tenim i que no sé quines altres xifres manegen. Li ho explico: el pressupost de la Generalitat de Catalunya és de 49.162 milions d'euros. D'aquests, 36.070 corresponen a la despesa no finalista, no financera, que, com saben, és la xifra sobre la qual es compta el pes dels departaments en global en el pressupost.

Es tracta d'uns pressupostos, com veuen, expansius, i amb aquests pressupostos, com els vaig dir l'altre dia, amb política lingüística inclosa, estaríem a 1,7 del pressupost de la Generalitat. Si vostè vol que jo tregui política lingüística, com també vaig explicar l'altre dia, llavors trec política lingüística també dels pressupostos de l'any 23, i estem a l'1,5. No li puc dir cap altra cosa. En tot cas, que tenim 118 milions més d'euros per a cultura, que penso que no ens els podem deixar escapar.

Respecte a les biblioteques, que em demana un aclariment, vostè mateix ha dit que probablement el redactat no sigui afortunat. Jo ara no li sabia dir si és molt afortunat o no és molt afortunat. El que sí li dic, i vostè sap perfectament que això és així: tenim una manca de vocacions bibliotecàries i estan sortint més bibliotecaris del que el meravellós sistema de lectura pública d'aquest país necessita. Surten bibliotecaris que, a més a més, han d'anar a parar a la Biblioteca de Catalunya, a les biblioteques generalistes i a moltes altres biblioteques. I sap molt bé que això s'està treballant des de l'any 22 en el si de la Mancomunitat Cultural, tenint en compte totes les administracions que en formem part, tant les d'àmbit local, les diputacions, l'Ajuntament de Barcelona, les associacions i les entitats municipalistes..., hem anat treballant, consensuant i avançant en solucions per tenir bibliotecaris formats i titulats per al sistema públic de biblioteques de Catalunya.

I, en aquest sentit, i atenent l'impacte econòmic i administratiu que aquesta manca de bibliotecaris suposa, hem proposat, mitjançant la Llei de mesures del pressupost 2026, una modificació puntual de la Llei del Sistema Bibliotecari de Catalunya, concretament de l'article 29.2, amb l'objectiu molt clar que les titulacions exigides per al personal bibliotecari i per a la direcció de les biblioteques es puguin definir i actualitzar mitjançant reglament. Aquesta modificació permetrà actualitzar tot seguit l'esmentat Decret 124/1999, que regula el personal del sistema de lectura pública, per tal d'incorporar-hi les titulacions actuals i futures, inclòs el nou màster de què vostè parlava, i aixecar les restriccions per accedir a les direccions, a aquelles persones amb experiència, que en són moltes, diplomades en biblioteconomia i documentació que no tenen la llicenciatura en documentació ni cap grau equivalent.

En definitiva, el que es planteja és una reforma prudencial i necessària per garantir tres objectius molt clars. Assegurar que el personal bibliotecari continuï tenint una formació especialitzada de qualitat. Facilitar el reconeixement de l'experiència professional dels bibliotecaris, i ampliar les vies de formació per garantir el relleu. No es tracta de rebaixar l'exigència professional en cap cas. Ben al contrari, es tracta de preservar allò que ha fet fortes les biblioteques catalanes, el seu capital humà, millorant la formació i premiant l'experiència. I això ho vam explicar aquest dilluns al Col·legi Oficial de Bibliotecaris i Documentalistes, com vostè sap, amb qui hem treballat, en tot moment, i colze a colze al llarg d'aquests anys per arribar a aquesta

proposta. Crec que ara li pot haver quedat més clar el que volem fer amb la millor voluntat de tenir el millor, de continuar tenint i millorant el sistema bibliotecari públic de Catalunya.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada

300-00268/15

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia és la Interpel·lació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada. La presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i en el seu nom, per deu minuts, té la paraula el senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, vicepresident. Conseller, diputats, diputades, deixin-me, en primer lloc, que desitgi una ràpida recuperació de la consellera Niubó, que esperem que estigui de tornada molt aviat.

Senyor conseller, en aquesta interpel·lació no volem abordar una qüestió menor o un simple problema tècnic, volem parlar d'un dels pilars del nostre sistema de benestar social. Volem parlar d'educació. Tenim un problema greu, i això no és un joc, més aviat està en joc el futur i la prosperitat de tota la societat. Hi ha altres grups que, davant de l'impàs que ha produït el seu acord amb alguns sindicats i davant l'acord amb la concertada, han ajornat la interpel·lació que tenien prevista sobre aquesta matèria. Nosaltres no ho farem, de cap manera. Primer, perquè ens agrada mirar la realitat de cara. Segon, perquè no tenim embuts en reconèixer els avenços i en assenyalar també les mancances dels seus acords. I tercer, i sobretot, conseller, perquè no podem perdre ni un dia.

Li ho dic des del convenciment i des del començament. Catalunya està en emergència educativa. En emergència, no un petit forat, no una mala ratxa, no un problema temporal, en emergència greu. I no ho diu només el Partit Popular. Ho

diuen les dades, ho diuen els informes, ho diuen els docents, ho diuen les famílies, ho diuen fins i tot les declaracions del mateix Govern de la Generalitat. Catalunya ha perdut en una dècada un curs en matemàtiques, gairebé dos en comprensió lectora i pràcticament un en ciències.

En matemàtiques hem caigut fins al pitjor resultat de la sèrie històrica, i a les proves diagnòstiques el panorama de competències bàsiques és desolador. Tot això no és una anècdota, és un enfonsament. I el pitjor és que aquest enfonsament no és fruit de la fatalitat –no és mala sort–, és el resultat també de males polítiques educatives mantingudes durant massa per vostès i pels seus socis i amics de govern. I al final, conseller, passa una cosa molt senzilla: quan baixa el nivell general, quan l'escola s'entén com un parc d'atraccions, quan l'autoritat desapareix dels centres, qui més ho paga no és el fill de la família que té recursos, no és el fill de la família benestant. Aquest ja té alternatives. Qui més ho paga és el fill de la família humil, perquè quan l'escola falla el que falla és l'ascensor social. Darrere de la retòrica amable i pedagògica que vostès mantenen, s'hi amaga una tragèdia social. Perquè un sistema que devalua el mèrit, que relativitza l'esforç i que converteix l'exigència en una paraula sospitosa, no és més just, és més perjudicial, és lesiu per a qui només té el seu talent, el seu treball i la bona escola per tirar endavant.

És una llàstima, conseller, que el Partit Socialista no hagi volgut donar la volta realment a les polítiques educatives d'Esquerra Republicana. Han fet alguns retocs cosmètics, però el fons és el mateix. Perquè vostès, en això, com en tantes altres coses, són el mateix. Insisteixo en aquest punt, conseller, perquè probablement vostè em sortirà a anunciar les partides econòmiques i els avenços en condicions laborals que han pactat amb aquests sindicats aquests dies i també amb la patronal. Però encara són insuficients. Són una bona notícia, són avenços necessaris, però no són la clau. La clau està en el model del fons. I aquest vostès no el toquen.

Hi ha una altra cara d'aquesta crisi que vostès també haurien d'escoltar més, la del professorat. Perquè mentre els discursos oficials parlen d'acompanyament, innovació i benestar, la realitat és que tenim una part important del professorat esgotat, desmotivats i deseparats. Un quaranta-cinc per cent dels docents declara tenir una salut psicològica dolenta o molt dolenta. El percentatge de professionals

que es planteja deixar la professió ha passat d'un dos per cent a un trenta-sis per cent en dues dècades. I per què passa això? Perquè tenim professionals mal pagats, perquè tenim professionals saturats de burocràcia. Perquè tenim professionals que reben constantment indicacions de qui mai trepitja les aules. Perquè tenim professionals obligats a gestionar una diversitat cada vegada més complexa sense els recursos suficients. I perquè tenim professionals als quals massa sovint se'ls ha pres l'autoritat i després se'ls ha exigít un miracle.

Davant d'aquesta situació, el Partit Popular ho diu clarament. Nosaltres defensem educació de qualitat per a tothom, dins d'un model plural, fort i seriós, basat en una doble xarxa, la pública i la concertada. I ho defensem, a més, amb tota normalitat. Perquè aquest model no és cap anomalia. És el que reconeix la Llei d'Educació de Catalunya, és el que encaixa amb els principis constitucionals, i és el que respon a la millor tradició educativa catalana, aquesta tan rica en projectes d'iniciativa social de tota mena, de tota sensibilitat, de tota inspiració pedagògica. Nosaltres no venim aquí a fer una guerra entre escoles. No volem dir concertada o pública. Venim a dir una cosa molt més sensata: pública i concertada. Volem una escola pública i de qualitat. I volem una escola concertada, respectada i ben finançada. Volem dues xarxes fortes perquè això és bo per al conjunt de Catalunya, i també per a la llibertat de Catalunya.

Conseller, la pluralitat no debilita el sistema, l'enriqueix, encara que els socialistes de vegades els costi d'entendre, la llibertat no és un problema a tolerar, és un principi a protegir. I aquí hi ha una diferència molt profunda entre vostès i nosaltres. Vostès massa sovint actuen com si l'Administració sabés millor que ningú el que convé als fills de les famílies. Nosaltres pensem exactament el contrari,

Fitxer 25

pensem que són les famílies qui tenen el dret, el deure i la responsabilitat d'escollir l'educació per als seus fills. Perquè són les famílies qui paguen impostos, són les famílies que tenen la pàtria potestat perquè són les famílies qui coneixen les necessitats dels seus fills, i perquè cap despatx, cap conselleria i cap escó d'aquest Parlament no poden substituir aquesta responsabilitat. Els fills no són de

l'Administració, els fills són de les famílies. I aquesta veritat tan elemental s'ha de tornar a recordar en aquest Parlament.

Per això defensem un model plural, amb opcions pedagògiques diverses, amb diferents sensibilitats lingüístiques, religioses i de valors, perquè després siguin les famílies les que triïn en llibertat. Això és la llibertat educativa. I precisament perquè defensem aquest model plural, hem de denunciar avui el que ha passat amb l'escola concertada durant tots aquests anys. Perquè la concertada no només ha patit els problemes generals del sistema, a més a més, ha sofert menysteniment, discriminació i atac ideològic; una persecució en tota regla.

Comencem per la planificació. Les dades són clares: entre el curs 19-20 i el 25-26 la xarxa pública perd un 0,8 dels grups; la concertada perd un 4,2. Aquest curs vostès retiraran el concert a més de 250 grups de l'escola concertada. Això és ajuda a la concertada? No. I tot això es dona en un context de major demanda, precisament, de l'escola concertada. Més demanda, però menys grups, això no quadra, conseller, per cap lloc. Per tant, vostès no estan seguint només la demografia, vostès estan fent política lesiva per la concertada.

Segon, el finançament. Aquí el greuge és immens. El dèficit per plaça de la concertada es va xifrar ja fa anys en 1.540 euros anuals a Infantil i Primària, i 1.884 a l'Educació Secundària. Vostès s'han estat dotant econòmicament l'escola concertada amb criteris d'estructura fixats en els anys vuitanta, quan no hi havia ni ordinaris. I vostès han mantingut unes plantilles de professorat a la concertada calculats en els anys noranta, quan encara no hi havia ni un cinc per cent de la població migrant actual. Portem anys amb una mancança injustificable de 3.000 professors a la concertada, mentre la Generalitat anava convocant places a altres àmbits i sectors. Això ens ajuda, a la concertada? No, conseller, això és sagnant, i és sagnant també per al professorat de la concertada, que presta un servei públic i pateix una diferència retributiva escandalosa amb la mateixa funció social.

I tercer front, l'atac ideològic. Perquè aquí no estem només davant d'un problema de números, conseller, també hi ha hagut una ofensiva ideològica clara. Durant aquests anys s'han retirat concerts a centenars de grups per no adaptar-se a les preferències ideològiques del socialisme i de l'esquerra dominant. S'han castigat models

educatius determinats, fins i tot quan acreditaven bons resultats educatius, i això vulnera frontalment una cosa molt simple però molt important: el pluralisme. És que aquests pares i mares no paguen impostos? És que no tenen drets constitucionals? És que no volen el millor per als seus fills i filles?

I ara li faré algunes preguntes molt directes. La moció 55/15 va aprovar diversos punts sobre els reptes del sistema educatiu. Un dels punts clau era l'equiparació salarial entre professors del sistema públic i concertat. Conseller, quina partida pressupostària pensa consignar als pròxims pressupostos per cobrir aquesta equiparació? En la mateixa moció es va aprovar per aquesta Cambra equiparar l'import que l'Administració abona a totes les llars d'infants, independentment de la titularitat, per garantir el dret a l'educació dels infants i facilitar la conciliació. Per què els pressupostos són tan magres en aquesta partida? Per què no aposten de debò per l'escolaritat de 0 a 3 anys?

Per tant, conseller, avui no li fem una crítica abstracta. Conseller, nosaltres avui venim amb una exigència crítica, sí, però també amb la mà estesa, perquè això no va d'un model contra un altre, això va de tenir dos models excel·lents al servei del bé comú. Va d'una escola pública potent i d'una escola concertada respectada. Va d'un gran consens educatiu basat en la qualitat, en la inclusió exigent, en la suficiència econòmica, en el pluralisme i la llibertat. Per tant, esperem les seves respostes.

El vicepresident segon

Gràcies. Per respondre té la paraula el conseller de Presidència, Albert Dalmau Miranda, per un temps de deu minuts.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, vicepresident. Senyor Fernández, li agraeixo la interpel·lació que em fa. Li he de dir que vostès tenen el do de l'oportunitat, perquè presenten aquesta interpel·lació justament la setmana que el Govern ha tancat dos acords molt importants per al conjunt del sistema educatiu, un amb l'escola pública del nostre país i un amb l'escola d'iniciativa social del nostre país, i crec que ens dona peu a poder exposar quins són el resultat d'aquests acords que hem fet.

També li he de dir que en la seva intervenció vostè..., «cal defensar els dos models», però he entès que gairebé el qui els confronta són vostès, perquè tot el «rato» ha parlat d'un model d'uns contra els altres, i aleshores jo li dic, escolti, aquest Govern defensa un sistema públic d'educació i de qualitat, però també defensa l'escola d'iniciativa social del conjunt del país, perquè el conjunt de les dues parts configuren el Servei d'Educació de Catalunya, i és per això que justament en aquest sentit portem setmanes treballant, portem mesos treballant, som molt conscients de la situació de la que se'n deriva dels darrers anys en l'escola pública i també amb l'escola d'iniciativa social, amb la que tots els governs hi hem treballat i recollim actuacions positives que han fet governs anteriors, però en el que calia donar nous passos endavant. I fruit d'això ens podem presentar amb un acord tan rellevant com és un acord, ho he dit, històric de dos mil milions d'euros signat amb les Comissions Obreres i amb la UGT per enfortir el sistema d'educació públic a Catalunya –per cert, millores retributives de les quals també aniran destinades als professionals de la concertada– i també un acord històric de 391 milions d'euros amb les cinc patronals representants de l'escola d'iniciativa social del país. Acord per l'escola pública del país, acord per l'escola d'iniciativa social de Catalunya. Aquest és el model amb el que ha estat treballant el Govern en els darrers mesos amb aquest objectiu i hem estat treballant, escoltant quines eren les reivindicacions dels docents, que sabem perfectament d'on venien i de quan venien, i després d'un any i mig de tasca i de treball d'aquest Govern, fruit també d'aportacions que s'han fet d'altres grups parlamentaris, som capaços avui de presentar-nos davant d'aquest hemicicle amb aquests dos acords, que crec que signifiquen un abans i un després perquè toquen qüestions que feia no anys, dècades, que no es tocaven, quan parlem de retribucions, amb el complement específic, quan parlem d'algunes qüestions que tenen a veure amb l'escola concertada.

I ho he dit, l'escola d'iniciativa social forma part del Servei d'Educació de Catalunya, un servei que integren tant els centres de titularitat pública com els centres d'iniciativa social, sostinguts amb fons públics, i ho és, entre altres coses, perquè durant dècades aquestes escoles han contribuït de manera decisiva a fer possible la universalització de l'educació al nostre país. Moltes d'elles, de fet, porten més de cent anys formant generacions de ciutadans i ciutadanes de Catalunya –ho dic amb

coneixement de causa, jo ho he pogut viure en la meua trajectòria vital– i és una feina que han fet en gran mesura compromesos amb la democràcia, la igualtat i la llengua i la cultura pròpies del conjunt del país, i per tant, avui vull significar-ho. I la llei ho diu, no només ho diem nosaltres. Les escoles d'iniciativa social són pilar del servei d'educació del país i així cal dir-ho i així les tractem i per això també hem pogut arribar a aquest acord.

Dit això, també hem de ser honestos. L'infrafinançament de l'escola concertada és una realitat que s'ha anat acumulant al llarg dels anys i que ha generat una situació que avui no és la idònia ni per a l'alumnat, ni per a les famílies ni, evidentment, per als professionals que hi treballen. I és per això, com ho he explicat, que aquest Govern ha decidit abordar aquesta qüestió amb responsabilitat i diligència. És el nostre objectiu avançar cap a la millora de les condicions de qualitat al conjunt del Servei d'Educació de Catalunya. Ho hem dit per activa i per passiva. De fet, ho diu el Pla de Govern de la legislatura i ho recull el propi Pla departamental del Departament d'Educació i Formació Professional. El més important, al cap i a la fi, ho hem practicat i sobretot, ho hem treballat.

Ahir mateix, com li he dit, vàrem signar amb les patronals de l'escola d'iniciativa social l'acord per a la millora del finançament d'aquests centres. Un acord rellevant perquè respon exactament a aquest propòsit de millora del Servei d'Educació de Catalunya. En concret, l'acord actua sobre tres àmbits que són prioritaris. En primer lloc, les despeses de funcionament dels centres, és a dir, els recursos necessaris perquè puguin desenvolupar la seva activitat ordinària amb condicions adequades. A aquest àmbit s'hi destinen 193 milions d'euros. En segon, les motxilles escolars per a l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu derivades de la situació socioeconòmica. En aquest àmbit hi destinem 42 milions d'euros. I en tercer lloc, les plantilles docents, que he dit abans, hi ha coses que feia dècades..., hi ha coses que fa més de dues dècades que no es tocaven, en concret, les plantilles docents, que en l'àmbit de l'escola concertada no es tocaven des del curs 95-96, miri si ha pogut des del curs 95-96, i que requerien, per tant, d'una revisió imprescindible que ha permès destinar-hi un acord de 156 milions d'euros.

En conjunt, ho he dit, l'acord preveu una millora progressiva del finançament de més de 390 milions d'euros al llarg de cinc exercicis pressupostaris entre l'any 2026 i l'any 2030. I a més, ho he dit, és fruit de la negociació i el pacte, és fruit de la negociació i el pacte, amb la discreció, amb la voluntat de diàleg i amb l'escolta activa de totes les parts, a qui aprofito per agrair el resultat d'un treball que crec que beneficia el conjunt del sistema i el país sencer. Amb aquest acord, l'hi dic, no només defensem l'escola d'iniciativa social, sinó que fem avançar també tot el sistema educatiu fent-lo més estable, més equitatiu i orientat a la millora.

I l'hi he recordat a l'inici, en aquest mateix sentit també vull recordar que el Departament d'Educació i Formació Professional ha signat aquesta mateixa setmana amb els sindicats Comissions Obreres i la UGT una millora de les condicions laborals del conjunt del sistema educatiu, un acord amb una inversió global de 2.000 milions d'euros en quatre anys i que incorpora mesures que són molt específiques, com aquest increment retributiu del trenta per cent del complement específic autonòmic del professorat, que es desplegarà progressivament fins al 2029 i que significa 3.000 euros bruts anuals més per docent. Un acord que, ja l'hi he dit, no només beneficia els docents de l'escola pública, beneficia els 129.327 docents dels centres públics i també dels centres concertats i, per tant, millorem les condicions dels professionals del conjunt de l'educació.

Ho he dit en una en una pregunta parlamentària aquest matí. El sistema que ens hem trobat porta que els professionals de primària i de secundària són els tercers per la cua quan es mira en comparativa amb la resta de comunitats autònomes. I fruit d'aquest acord els situarem els tercers per davant a l'escala retributiva, perquè volem professionals ben pagats, que puguin exercir la seva tasca en bones condicions, amb unes ràtios adequades a les necessitats que té el país i abordant reptes tan importants com l'element de l'escola inclusiva. Perquè a més, ho hem dit, el debat que volíem plantejar no podia ser només un debat de qüestions, de condicions laborals, importantíssimes, importantíssimes!, perquè volem que els professionals educatius i el personal del PAE que es dedica a l'educació estiguin ben pagats, però volíem un debat en profunditat sobre el conjunt del sistema educatiu. Perquè aquest és el repte de país que tenim, el repte de país que tenim en el desplegament de l'escola inclusiva, el repte de país que tenim per poder tenir unes

ràtios adequades en aquells espais, a més, amb major vulnerabilitat, perquè la complexitat de les nostres aules ha augmentat en els darrers anys, i aquest forma part de l'acord en què hem pogut arribar.

I per tant, vaig acabant. No vull fer-ho sense assenyalar un element que quedi ben clar: defensar el model d'escola d'iniciativa social no és voler canviar, defensar-lo és entendre l'escola concertada com a part del model d'interès públic que marca la Llei d'Educació de Catalunya. Vostès, en canvi, a vegades els ho dic, tenen una proposta, quan es veuen les seves actuacions en altres comunitats, que aborden la privatització d'aquests centres i per tant, nosaltres el reconeixem com a part del Servei d'Educació de Catalunya, com a part del sistema, aborem acords molt ambiciosos de 2.000 milions amb la pública, també amb l'escola d'iniciativa social, i per tant, en aquest sentit els ho volia, recordar. I es veu molt clar, també l'hi he de dir, perquè ha fet qüestió vostè la planificació educativa, en la planificació de l'oferta dels ensenyaments obligatoris d'aquest curs. Una planificació que incorpora també les línies i grups de la xarxa concertada, perquè el sistema educatiu s'ha de planificar com un únic sistema –no com dos sistemes separats–, un sistema que avui ofereix més de 5.800 grups a tot Catalunya en els ensenyaments obligatoris i que ho fa amb criteris d'equitat, de responsabilitat territorial i de lluita contra la segregació escolar. Perquè és aquí on ens juguem el model de societat en una societat més cohesionada, una societat que no segregui per l'origen social, ni per la llengua, ni pel sexe. I per tant, també li he de dir que els canvis que s'han fet tenen a veure justament amb aquesta última consideració, no?

Abans he parlat de legalitat, també ho saben, algunes de les qüestions que vostè ha abordat, que apliquem la disposició vint-i-cinquena de la Llei orgànica d'educació vigent: els centres que segreguen nens i nenes poden existir, perquè vivim en una societat lliure, però no formen part del model de l'escola concertada, i aquests d'aquí estan fora del model del sistema educatiu de Catalunya, i per tant, també, tot i així ho hem fet amb diàleg amb el conjunt del sistema.

I aquesta és la reflexió que crec que avui era pertinent fer. Vostè ha abordat algunes de les qüestions. Li agraeixo la mà estesa sobre l'element de l'escola d'iniciativa social. Crec que apunta també algunes coses, alguns dels reptes de fons que té el

nostre model educatiu, però defensar que el nostre model és únic, i que el Govern, després d'un any i mig d'haver arribat a la seva responsabilitat, avui es pot presentar davant de la comunitat educativa, havent arribat a dos dels acords més ambiciosos en matèria de l'escola pública amb aquests 2.000 milions, també en matèria de l'escola d'iniciativa social amb aquests 391 milions, que ens fixen un rumb com a model que aborden les qüestions de fons que el model necessita, i també aborda una millora molt substancial de les condicions laborals dels treballadors dels serveis públics.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, conseller. Per la rèplica, i en un torn de cinc minuts, té la paraula el diputat

Fitxer 26

Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, conseller. Evidentemente que nuestro modelo es único, porque a día de hoy en España es el peor; esto hay que ponerlo encima de la mesa. Es el peor, pese al trabajo y el esfuerzo de miles de profesionales y de la buena voluntad de las familias en confiar en un modelo que a día de hoy ha demostrado ser un modelo fallido.

Conseller, mientras le escuchaba me venía a la cabeza –esto es muy *random*, lo que voy a decir ahora–, me venía a la cabeza una frase del maestro Yoda a Luke Skywalker que decía: «Hazlo o no lo hagas, pero no lo intentes.» Y eso es exactamente lo que le pasa a su Gobierno con la educación: lo intentan, pero no lo hacen. Quieren arreglar un poco el solar educativo que dejó Esquerra Republicana, pero no acaban de llegar.

Pero la educación en Cataluña no necesita maquillaje, y se lo he dicho en la primera intervención, no necesita retoques estéticos; necesita cirugía profunda; necesita un

cambio de modelo; necesita darle la vuelta absolutamente. Porque nada va a cambiar ni con más dinero ni con menos ratio si siguen desconfiando de tres cosas fundamentales: la autoridad del profesor, la cultura del esfuerzo y la excelencia académica.

Por cierto, yo no sé si es cosa mía o le da a usted un poco de reparo decir «educación concertada», «escuela concertada». Ha mencionado usted continuamente a la educación concertada como «iniciativa social». La iniciativa social es educación concertada también. Yo no sé si es algo también ideológico este reparo a decir la «educación concertada» y a defenderla como lo que es, parte de lo público. Y mientras tanto, seguimos sin saber nada del famoso informe de la OCDE. El presidente Illa lo anunció a bombo y platillo y destinó 1 millón de euros, pero después silencio absoluto. ¿Dónde está el informe? ¿Hay recomendaciones? ¿O es que no les gustan y lo tienen guardado en un cajón?

Pero hay algo todavía más grave: las reglas del juego. Mire, y sé de lo que hablo, porque he sido durante cuatro años concejal de Educación en Badalona. Porque en la planificación escolar ustedes reparten las cartas marcadas y es muy importante respetar las reglas del juego. En lugar de preguntar primero a las familias qué quieren, limitan la oferta educativa desde la Administración y después ajustan el resultado. Esto es hacer trampa, señor *conseller*. Eso no es libertad de elección. Eso es dirigir el sistema desde arriba.

Y nosotros pedimos algo muy sencillo, muy fácil, juego limpio. Primero pregunten a las familias, después organicen las plazas. Porque la Administración debe garantizar oferta educativa de calidad. Sí. Pero quien decide donde estudian los hijos son las familias, no se decide en los despachos. Y ustedes están decidiendo en los despachos lo que tienen que decidir a día de hoy las familias, a día de hoy y siempre.

Y sobre la educación y diferenciada, se lo digo claro: la decisión del Partido Socialista perjudica a miles de familias y a decenas de miles de alumnos. Y no es una decisión pedagógica. El año pasado alumnas de esos centros educativos obtuvieron dos de las tres mejores notas de selectividad en Cataluña. Por tanto, su decisión no es pedagógica, señor *conseller*; es sectarismo ideológico.

Mire, no es el modelo que yo he elegido para mis hijos. Pero defenderé siempre que las familias puedan elegir el suyo. Eso es libertad y eso es pluralismo.

También nos presentan como un gran triunfo el acuerdo con la concertada. Bien, es positivo empezar a pagar una parte de la deuda histórica, pero han tenido que pasar décadas –décadas–, las escuelas han tenido que movilizar a 350.000 familias y los grupos parlamentarios hemos tenido que presionar lo impensable. Ahora la pregunta es clara: ¿dónde está la garantía de cumplimiento? ¿Dónde se refleja en los presupuestos? Y ¿cómo llegará al profesorado en el curso 2026-2027?

Y termino con algo que debería ser prioritario –y creo que usted no lo ha mencionado–, la educación de cero a tres años. Con una natalidad en caída libre, con la necesidad de conciliación de miles de familias y con toda la evidencia educativa sobre esta etapa, es incomprensible que Cataluña aún no tenga educación gratuita universal en la etapa de cero a tres años. La hay en Galicia y el Partido Popular la ha propuesto para toda España. Y la pregunta es muy simple, *conseller*, ¿van a seguir llegando tarde también a esto o van a ponerse de una vez al lado de las familias?

Acabo por donde empecé, *conseller*, no es cuestión de números; es cuestión de modelo, hágalo o no lo hagan, pero no lo intenten. No hagan, si me permite la expresión, *la puta i la Ramoneta*, porque prometer no es cumplir. Y visto lo visto, confianza en ustedes, ninguna.

Gracias.

El vicepresident segon

Gràcies. Per a la rèplica, té la paraula el conseller Albert Dalmau i Miranda, per un temps màxim de cinc minuts. Quan vulgui.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

«¡Paciencia tienes que tener, mi joven Padawan!», deia, vostè que ha citat al *maestro* Yoda a l'inici i després ha acabat parlant de no sé què i la Ramoneta, no? En fi, coses de la vida.

Qüestions, importants. Vostè ha dit: «Han hagut de passar dècades perquè s'arribi a aquest acord.» No; han hagut de passar dècades i aquest Govern perquè s'arribi

a aquest acord, a l'acord amb la pública i a l'acord amb l'escola concertada; sí, l'escola concertada i l'escola d'iniciativa social sostinguda amb fons públics. Les coses no passen perquè sí –les coses no passen perquè sí– passen perquè hi han governs que estenen la mà, que escolten el sector i perquè a l'altre cantó hi han interlocutors, interlocutors com són els sindicats, amb qui hem pogut arribar a acords tan rellevants com l'acord de l'escola pública, i també interlocutors com són les patronals. Que vostè no les va veure ahir signant amb el president de la Generalitat? I, per tant, entenc que hem fixat un acord en el que fem un pas molt important per poder avançar en el desenvolupament de l'escola concertada a l'escola d'iniciativa social a Catalunya, que forma part del sistema –que forma part del sistema. Li dic, el Govern té l'obligació de mirar el sistema en el seu conjunt, perquè ens ha enriquit, perquè forma part de la tradició educativa del model de Catalunya. Evidentment, forma part de l'obligació del Govern prioritzar el desenvolupament d'una escola pública de qualitat, però, evidentment, no pot menystenir ni pot convertir l'escola d'iniciativa social en un vagó que va a la cua del darrere.

I el nostre objectiu és que el sistema avanci en el seu conjunt. I és en aquest sentit que hem pogut arribar a un acord. Li puc dir que la feina està feta? No, encara en queda molta per fer –encara en queda molta per fer. Perquè quan parlem de les retallades educatives que hi han hagut en aquest país, només cal que mirin el resultat, no? Jo els hi vaig ensenyar en la meua compareixença parlamentària..., que si vostès volen veure d'on s'explica el sistema educatiu a casa nostra, quan veiem que hi han centres que cauen a trossos, mirin les gràfiques d'evolució de la inversió en manteniment en els centres educatius; mirin les gràfiques en evolució, que ens hem ventilat gairebé un terç..., no, un terç, no; dos terços de l'educació de feia deu anys enrere, de la inversió en el manteniment del sistema educatiu. I per això el Govern ha fet propostes i ha posat recursos damunt de la taula, per augmentar els pressupostos en matèria educativa; ha posat recursos damunt de la taula per augmentar la inversió en manteniment en el conjunt de les escoles, perquè els espais educatius a casa nostra siguin espais en els que es pugui exercir amb dignitat; ha posat un acord en el que aborda els principals reptes del nostre sistema educatiu: reduir les ràtios per poder actuar amb qualitat en els centres, en les aules; reduir la burocràcia perquè els docents puguin fer la seva tasca concentrada en els

infants del nostre país i no hagin d'estar encaminats a fer paperassa. Hem abordat el que té a veure amb les millores retributives, i també ho he dit, per al conjunt dels professors de la pública, també per als professors de la concertada. I en l'àmbit de la concertada, així ho hem pogut fer, amb algunes de les qüestions que jo li he explicat.

Ara, també li he de dir, hi ha una part del model que nosaltres no compartim. És obvi que el nostre model amb el seu és radicalment diferent, perquè el seu no és tampoc un model de defensa de l'escola d'iniciativa social, de l'escola concertada, l'escola pública. Sobretot ha sigut un model, allà on tenen responsabilitats, de defensa de l'escola privada, que qui té diners, que qui li vagi bé, aquest qui s'ho pugui pagar i els altres, bé, mira, tu, que quedin en el vagó de darrere. I aquest no és el model que nosaltres defensem, ni crec que tampoc és el model que defensa la majoria progressista d'aquesta cambra, que és un model pensat en el que si un infant del país progressa, progressem tots com a societat, i que si un infant del país fracassa, fracassem tots com a societat. I, per tant, la nostra obligació és defensar un model que integri, que cohesioni, que garanteixi l'equitat social i territorial en el nostre país, que abordi els reptes de complexitat que hi han a les aules, que defensi el model d'immersió en català. Aquest és el model que nosaltres defensem. Que atengui la complexitat del sistema a les zones rurals i a les zones urbanes del país.

I en aquest sentit hi estem treballant i per això calen acords, acords en l'àmbit de la pública amb els representants dels treballadors i de les treballadores; acords en l'àmbit de la concertada amb els representants de les diferents organitzacions patronals, i calen pressupostos. Calen pressupostos per seguir invertint en la millora del nostre sistema educatiu en el país. Calen pressupostos per posar recursos per a la millora dels centres educatius del nostre país. Calen pressupostos per millorar les condicions laborals dels professors i per seguir donant passos. Perquè hem acabat aquest camí? No, li asseguro que no l'hem acabat, però hem donat un gran pas, que hem donat un gran pas que ens permetrà seguir avançant de la mà dels sindicats i de la mà dels representants de l'escola concertada en aquest país.

Moltes gràcies.

El president

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques.

Interpel·lació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques

300-00260/15

És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Señores diputados, señor *conseller*, Cataluña padece una invasión migratoria sin precedentes, una invasión que pone contra las cuerdas nuestros servicios públicos, que colapsa nuestros hospitales, que satura el mercado de la vivienda, que hunde los salarios y que precariza el empleo. En lo que llevamos de siglo, han entrado en Cataluña más de 2 millones de inmigrantes, mientras la tasa de natalidad de los catalanes se ha desplomado hasta datos peores que en la posguerra.

Según el Observatorio Andalús y la Unión de Comunidades Islámicas de España, Cataluña alberga más de 650.000 musulmanes, el 27,3 por ciento del total nacional, pese a representar tan solo el 16 por ciento de la población española.

Yo les animo, como he hecho en otras ocasiones, a pasear por ciertas calles en el centro de Barcelona, a caminar por Ca n'Anglada, en Terrassa, a vivir una temporada en Campclar, en Tarragona, o en San Ildefonso, en Cornellà de Llobregat, a pasar por la noche por las calles del centro de Lérida o visitar Salt o Figueres, ¿no? Porque ustedes mismos podrán constatar que estos lugares ya no nos pertenecen a los catalanes, que se han convertido en auténticos guetos, zonas donde nuestras costumbres se recluyen en el interior de aquellos pisos de aquellos vecinos, pues, que no pueden escapar de un barrio que ya ni reconocen. Y esto es sencillamente insostenible. Más allá de si delinquen o se comportan, bajan salarios o no, saturan servicios o no, capturan ayudas o no, es una cuestión de ser o no ser. Y con estos números, con estas cifras, sencillamente no somos; Cataluña, España no es.

La verdad..., y la verdad es que toda inmigración es problemática cuando se produce de forma masiva y descontrolada, y la inmigración masiva procedente de países islámicos es especialmente problemática a la hora de integrarse. Porque el islam no es algo inofensivo; es un complejo en el que se funden religión, política, derecho y cultura. Un sistema, mejor dicho, una ideología que por su propia naturaleza es exclusiva, es excluyente y es expansiva, y que a medida que va contando con más fieles en nuestros barrios, van imponiéndose con más fuerza, lo queramos o no.

Y esto no es algo optativo, porque el islamismo no busca el encaje; busca la hegemonía. No busca integrarse; busca prevalecer. Y ustedes lo saben y, de hecho, se están aprovechando electoralmente de ello.

Porque el avance del islamismo, *senyor conseller*, no se explica solo por lo que llega de fuera, sino que se explica sobre todo por lo que aquí dentro, en nuestra tierra, se ha dejado de defender, porque ustedes han promovido una cosmovisión postmoderna completamente desarraigada, donde el islamismo encuentra terreno abonado para expandirse alimentándose de su propia abdicación moral y cultural. Y nos han impuesto un modelo multicultural, un multiculturalismo en el que solo queda una cultura que es la islámica. Y esa es la realidad.

Y en Cataluña los responsables, precisamente, de todo esto han sido y siguen siendo la izquierda y el separatismo, que reniegan absolutamente de todo lo que somos. Y los catalanes asistimos a la islamización de lo público tutelada y financiada por nuestras propias instituciones. Basta con repasar lo sucedido en los últimos meses, incluso en las últimas semanas, pues, para que uno se da cuenta de lo que estoy diciendo.

Miren, sin ir más lejos, el pasado viernes la Universidad Autónoma de Barcelona cedió sus aulas para un acto de oración colectiva, lectura del Corán separada por sexos y un posterior banquete. El coste fue de unos diez mil euros –diez eurazos– y lo pagó y lo organizó el Institut Català Internacional per la Pau, que para quien no lo conozca es un chiringuito creado en 2007 por el Parlament. Proyecto que, por cierto..., es un proyecto que solicitó la propia Universidad Autónoma de Barcelona. Y es que aquí parece que las precauciones para mantener las instituciones libres de

toda presencia religiosa, que se siguen con tanto celo cuando se trata del cristianismo, pues, por lo que sea, aquí no están vigentes.

Ahora bien, el ejemplo más bochornoso es el del Ayuntamiento socialista de Barcelona, sí, el mismo ayuntamiento socialista que retira el nacimiento de la plaza Sant Jaume y que quita la misa de la Mercè del programa oficial de la Mercè. Pues

Fitxer 27

resulta que, hace pocos días, se presenta desde el Ayuntamiento una guía titulada, la tengo aquí, *Orientacions per a centres educatius durant el Ramadà*. En ella se recomienda a las direcciones de los colegios que, como gesto de respeto a la celebración musulmana, pues no realicen actividades extraescolares como las de música o danza, porque, pues oye, los musulmanes pueden sentirse ofendidos. Y es que no me lo estoy intentando. De hecho, se lo voy a leer textualmente.

La página cinco hay un párrafo que dice: «Algunas personas musulmanas pueden considerar la música o la danza como una actividad no adecuada para el mes del Ramadán, puesto que se considera un mes dedicado a la espiritualidad en que es especialmente importante tener una actitud piadosa. Por lo tanto, sería recomendable tener en cuenta esta sensibilidad a la hora de programar algunas actividades u ofrecer, pues, actividades alternativas.»

Y es que nuestras escuelas públicas, ustedes hacen todo lo posible para ocultar el origen cristiano de nuestra cultura y nuestras fiestas, pero eso sí, por el Ramadan hay que evitar la música y la danza, porque, oye, ofende a los musulmanes. Es que de verdad, su endofobia no tiene límites, señor conseller.

Pero vayamos con otro ejemplo también de este mismo ayuntamiento socialista, que ha retirado la carne del cerdo y sus derivados de los centros escolares, ¿eh? Leo textualmente, dice: «No ofrecemos carne de cerdo en nuestros menús para poder proporcionar una alimentación más inclusiva y adaptada a las realidades diversas de los alumnos.»

Respuesta literal del Institut Municipal d'Educació, que luego ha negado el señor Collboni con excusas ridículas. Que por cierto, que no se me olvide, esta charia

gastronómica no solo no tienen suficiente con imponerla en los colegios, que también van a los más pequeños y los imponen también en las guarderías.

Pero ahora bien, ya que estamos aquí, también les daré ejemplos de su propio *departament*, señor conseller, porque resulta que el Departament de Justícia, usted lo sabe, ¿no?, imparte charlas a los funcionarios de prisiones sobre el Ramadán.

Las da Ahmed Bermejo, un imán que colabora con Islamic Relief Worldwide, una ONG con vínculos con Hermanos Musulmanes que, como ustedes saben ya, es una de las corrientes más radicales dentro del islam. Reconociendo, por otro lado, que nuestras prisiones están pobladas por extranjeros a los que pagamos una pensión completa en vez de enviarlos y devolverlos a sus países.

Pero también podríamos hablar de los famosos congresos Islámico, como, por ejemplo, el del pasado mes de diciembre en el Prat del Llobregat, que contaba con algunos ponentes que en ocasiones anteriores habían sido arrestados por vínculos con el terrorismo yihadista.

Pues ese congreso, que usted lo conoce bien, porque resulta que contaba con la colaboración de la Direcció General d'Afers Religiosos, dependiente de su *departament*, ¿no?

Y es que así podríamos seguir, porque esto tan solo son algunos de los ejemplos. Podríamos seguir con un sinfín de barbaridades promovidas desde nuestras propias instituciones.

Pero claro, señor *conseller*, ¿sabe qué es lo peor de todo? Lo peor de todo es que tuyo que probablemente usted hoy saldrá negando la mayor, porque es lo que suelen a acostumbrarnos. Y es que ustedes son negacionistas, y son negacionistas de los problemas reales de los catalanes, pero es que lo niegan porque ustedes no lo padecen, ustedes no lo sufren, porque ustedes se niegan a convivir con los efectos de sus políticas.

¿Pero sabe quién lo sufre? Los catalanes de a pie, los catalanes corrientes, las familias, los jóvenes, los trabajadores que ven como su barrio de toda la vida ya no es lo que era. Son todos ellos los que están haciendo la islamización de una

Cataluña que levantaron nuestros padres, que levantaron nuestros abuelos, y que cada vez resulta más irreconocible.

Y por todo ello, señor *conseller*, le pregunto, tengo la esperanza de que me responda, que hasta cuándo. ¿Hasta cuándo van a seguir promocionando el islamismo? ¿Hasta cuándo van a seguir rindiendo nuestras plazas, escuelas, instituciones? Y, sobre todo, ¿no cree que ha llegado el momento de decir basta y de empezar a proteger lo que somos?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats, la veritat és que no esperava menys de vostès. Tenia un conjunt de fitxes per respondre totes les falsedats que han esmerçat aquí davant, per anar-los contestant una a una. Però sí que voldria començar fent una reflexió amb una mica més de profunditat, en el benentès que després entraré en tots els temes, tots els que vostè ha citat.

Miri, el Consell d'Europa ha definit la islamofòbia com el temor o els prejudicis cap a l'islam, els musulmans i tot el que es reconeix amb ells, i afegeix el Consell d'Europa que la islamofòbia pot prendre diferents formes: manifestacions quotidianes de racisme o discriminació o altres formes violentes. I conclou al Consell d'Europa, no aquest grup parlamentari, que la islamofòbia constitueix una violació dels drets humans i una amenaça a la cohesió social.

Miri's vostè de punta a punta el que ha fet amb la seva intervenció, i vostès són uns islamòfobs de manual. Fixi's amb el que ha dit. Ha assenyalat d'una manera cruel a una comunitat islàmica, que són practicants d'una religió tan respectable com els que en practiquem d'altres i tan com aquells que no en practiquen cap.

I, a més a més, el que vostès busquen i tenen el cinisme d'acusar el nostre grup parlamentari de buscar vots o no sé què, tenen el cinisme de venir aquí i portar els temes de convivència per guanyar vots.

I ens parlen d'uns barris que potser vostès de tant en tant visiten, però que hi ha molts conciutadans, moltes conciutadanes molt propers al partit i la coalició que jo represento que hi viuen en aquests barris, no hi passen.

Jo també visc en un barri al centre de la ciutat de Vic en el que convivim amb moltes comunitats, també amb gent islàmica i amb gent d'altres procedències. Per tant, compte, perquè aquesta visió que tenen vostès de criminalització només ens porta a un lloc, que és a la fractura social, que és allò que a vostès els interessa veritablement. Això és el substantiu. Això és el que, en definitiva, a vostès els preocupa.

Vostès són l'expressió de la pitjor Europa en aquest Parlament. Sé que tenen aliances i que tenen aliats en d'altres territoris dissortadament de la Unió Europea, però li vull dir i li vull recordar que la Unió Europea s'ha bastit sobre els principis exactament inversos al que vostès representen des d'aquesta tribuna i el que volen representar des de les institucions.

S'ha bastit des de la concòrdia i s'ha bastit des d'aprendre què volia dir i a on portava assenyalar determinats col·lectius pel Déu que resen, per allò que pensen o per allò que fan, i van ser fatals les conseqüències que ens van portar aquí, i nosaltres no estem disposats a recórrer, evidentment, aquest camí, i menys encara quan es fa sobre falsedats.

Ve aquí i diu: «Escolta, tenim una invasió immigratòria i el món islàmic islamista...». Per cert, greu confusió. Una cosa és l'islamisme i una altra cosa és l'islam, que és una religió, i són dues coses de naturalesa ben diferent. Diu: «Tenim una invasió.» Tenim un 6,5 per cent, aproximadament, de conciutadans nostres, doncs, que professen la religió islàmica, com en tenim d'altres, doncs, que professen altres religions i com en tenim molts que no en professen cap.

I el que apostem nosaltres com a Govern i crec que amb una part molt majoritària, afortunadament, d'aquest Parlament, és per la convivència. A vostès als barris els interessa els vots, no les solucions als problemes concrets.

I després venen aquí i els hi hem dit una i mil vegades, doncs, a blasmar del que representa la immigració, a posar per davant tots aquells problemes que vostès hi aprecien, alguns dels quals no li negaré que són realitat, però per això les forces de seguretat, per a això els serveis penitenciaris estan exercint, per això la justícia exerceix quan les conductes no s'adeqüen a allò que ha de ser la convivència, però venen a extrapolar-ho, doncs, amb un conjunt de població que el que ha vingut a fer aquí és a buscar més oportunitats, a guanyar-se la vida amb dignitat i a conviure amb els nostres barris i ciutats.

I vostè comença a eximir, i no ens hem equivocat, crítiques, doncs, amb totes les universitats. Miri, a la Universitat Autònoma de Barcelona, el que es va fer va ser una iniciativa dels estudiants. Vostès han dit..., vostè ara aquí ho ha matisat una mica, perquè es deu haver donat compte que havien patinat, que això era una iniciativa de la Universitat Autònoma. No, era una iniciativa dels estudiants, que són molt lliures de fer això o de fer qualsevol altra iniciativa que els interressi. Per tant, no distorsionem la realitat.

Diu: «L'Ajuntament de Barcelona amb la gestió del Ramadà i l'Oficina d'Afers Religiosos.» Jo també n'hi llegiré un tros d'aquest document, perquè vostè llegeix allò que li interessa i en fa la interpretació que li interessa.

El document diu: «No hi ha cap normativa que eximeixi a l'alumnat musulmà de cap de les assignatures curriculars durant el mes del Ramadà.» Si vol, li repeteixo. Em sembla que ha quedat clar.

«En tot cas, algunes persones musulmanes poden considerar la música i la dansa com una activitat no adient pel mes del Ramadà, ja que es considera un mes dedicat a l'espiritualitat en què és especialment important tenir una actitud pietosa.»

Això ho podríem extrapolar a altres confessions religioses, però, en qualsevol cas, ni les unes ni les altres estan exemptes de fer les assignatures. Per tant, seria recomanable tenir en compte aquesta sensibilitat a l'hora de programar algunes de les activitats, i això em sembla senzillament que és tenir sensibilitat, però no hi ha cap normativa que expressi el que vostè, en definitiva, ha dit, i no hi ha cap normativa que, faltaria més, els eximeixi de fer algunes activitats.

Després em parla dels menús a les escoles. Em parla dels menús halal a les escoles. L'acord de cooperació entre l'Estat espanyol i la Comissió Islàmica estableix en el seu article 14 que l'alimentació dels alumnes musulmans als centres docents públics i privats i concertats es procurarà adequar els preceptes religiosos islàmics. Això no és un invent ni de l'Ajuntament de Barcelona ni del Govern de Catalunya. És un acord entre la comunitat islàmica de l'any 1992, i miri que ha plogut i miri que hi ha grups parlamentaris aquí, com a mínim dos i algun més que ha tingut responsabilitat de govern, i que, d'alguna manera, es manté. Per tant, en qualsevol cas, la implantació d'aquests menús és purament opcional.

Ha parlat de les xerrades en l'àmbit penitenciari de l'Ahmed Bermejo. És un professor, una persona reconeguda, de trajectòria acadèmica reconeguda, que els cossos de seguretat treballen amb ell, no només els funcionaris de presons, també els cossos de seguretat, perquè els interessa conèixer la realitat que probablement, doncs, en el seu moment no era aquesta i no la coneixien.

Però, en qualsevol cas, és una persona que sí, atès que a les presons hi ha persones, doncs, que professen altres religions i que provenen d'altres cultures, jo crec que és raonable pensar que els servidors públics, els funcionaris, també les coneguin aquestes realitats culturals, no?

Per tant, l'objectiu, en definitiva, és donar als funcionaris, aquells que vostès diuen defensar tant, més recursos per treballar davant determinades poblacions que no coneixien, perquè aquesta sí, això ja li ho accepto, és una realitat que ha canviat, ha canviat els carrers i ha canviat també en els centres penitenciaris, conseqüència que quan s'escau, doncs, la policia i la justícia, en definitiva, actua.

I em deia, no? I, a més a més, vostès, li citaré un exemple, en aquest cas, doncs, que afecta la Direcció General d'Afers Religiosos del Departament de Justícia i Qualitat Democràtica.

Diu: «El congrés que es va fer de les comunitats islàmiques de Catalunya.» Miri, no ens consta, no sé si a vostès els consta, que finalment el senyor Soldado, que vostès, doncs, han assenyalat, fos inclòs en el programa. Nosaltres no en tenim cap constància.

El Departament de Justícia no va tenir cap participació en l'organització d'aquest congrés ni en la concessió de subvencions. Ja els hi vàrem contestar. Ho vam fer a través, per boca, de la consellera, en aquest cas, d'Interior, perquè és a qui van interpel·lar sobre aquest tema.

Però vostès vinga, erre que erre, i és allò d'una mentida mil vegades repetida, doncs, la millor la situem en l'imaginari de la gent. Per tant, seria bo que jutgessin aquesta activitat pels discursos que s'hi van fer, en definitiva. I li asseguro que si hi ha discursos que surten d'allò que està establert legalment, doncs, actuarem.

Però, en qualsevol cas, no ens digui ni que els hem subvencionat, ni que els hem ajudat ni que determinades persones hi van participar, perquè almenys nosaltres no en tenim constància. Ara, no en tenim la certesa perquè tampoc hi vàrem assistir, m'entén?

I en relació, doncs, a l'assignatura de l'islam a l'escola. Jo aquesta la trobo curiosa. La trobo molt curiosa, perquè miri, quan un mira, doncs, Catalunya, i vostès ho han dit recurrentment més d'una vegada, la implantació d'aquesta assignatura, li diré que Catalunya va molt endarrerida amb altres comunitats, i particularment amb relació a dues, la de Múrcia i la de València, en la que vostès han tingut responsabilitat en el govern, i han influït en les decisions governamentals, que són les que van molt més per davant de Catalunya.

Per tant, en definitiva, doncs, crec que tot això de venir aquí a abocar aquest odi al servei només arregar quatre vots i a costa de trencar la veritable cohesió i convivència que necessitem en els nostres barris i ciutats, no ens hi trobarà mai.

No hi ha una intersecció possible entre allò que representen vostès i allò que representem nosaltres, i crec que molts altres grups amb diferents accents. Però, en qualsevol cas, home, demanaríem rigor, i sobretot demanaríem que allò que defineix el Consell d'Europa, que allò que defineix Nacions Unides, que allò que defineix, doncs, el Parlament Europeu, que és posar fre a aspectes com la islamofòbia, vostès no en facin bandera.

Perquè potser sí que replegaran quatre vots, però passaran dues coses. La primera, que no *solventaran* res. Ben al contrari, perquè quan són als governs, no fan res d'allò que han promès, perquè no poden, perquè no saben. I la segona, que hauran

malmès molt i molt la convivència d'aquests barris que vostès visiten, però que els altres hi dediquem moltes hores i molts servidors públics també.

Gràcies, senyor president.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Fitxer 28

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Mire, señor Espadaler, para mí todas las culturas no tienen el mismo valor. Yo creo que la nuestra está basada en los derechos humanos y en la igualdad hombre-mujer. El aumento principal para regular, por ejemplo, el uso de prendas como el burka y el nicab no es solo la seguridad, sino el respeto a la dignidad de la mujer y a la libertad, valores que inspiran nuestra sociedad democrática. Y no deja de ser sorprendente que la izquierda ponga trabas a la prohibición del burka en Cataluña, pero lo considere inaceptable en Afganistán. «La lucha contra el islamismo es la lucha entre la civilización y la barbarie. *(Alguns aplaudiments.)* Y es que hay riesgo objetivo en determinados ámbitos del mundo islámico». Señor Espadaler, estas palabras no son mías, son suyas. *(Alguns aplaudiments.)* Son frases de Duran i Lleida, también, quien fue presidente de su partido, Unió, antes de que desapareciera, antes de que usted montara Units y se vendiera al partido socialista. ¿Era usted islamófobo? *(Alguns aplaudiments.)* ¿Es usted defensor de la islamofobia? Es que, hombre, no tiene vergüenza.

Mire, son frases de hace años, sí, pero que ya tenían sentido entonces y que, por desgracia, lo siguen teniendo hoy, después de que hayan entrado más de un millón de extranjeros, después de un terrible atentado islamista y después de decenas de detenciones de yihadistas y expulsiones de imanes salafistas. Así que la pregunta es obligada: ¿Qué ha pasado para que usted las apoyara entonces y hoy aquí las repruebe? ¿Me lo podría usted explicar?

Ahora bien, también le diré una cosa parece una auténtica humillación que le impone el partido Socialista por su pasado supuestamente democristiana, un pasado no muy

lejano, en el que su partido hablaba abiertamente de defender nuestra civilización. Por cierto, una humillación que parece que usted acepta con gusto, demostrando que no tiene más convicciones que la de mantener el cargo que ostenta. (*Alguns aplaudiments.*) Yo ya no sé si es usted democristiano o de demosunita, explíquenoslo.

Dicho esto, conviene aclarar otra idea, otro mantra, ¿no?, que ustedes siempre repiten de una manera u otra. Usted lo ha hecho, ¿no? Y es que siempre intentan decir eso, ¿no?, lo de abrazar y van a vanagloriarse, por ejemplo, del laicismo, ¿no? Durante décadas, desde todos los poderes nos han vendido que Cataluña tenía que olvidar lo que era para convertirse en un lugar moderno, abierto y cosmopolita, que renegásemos de nuestras tradiciones, nuestras costumbres y nuestra forma de vivir, aquellas que han hecho precisamente que Cataluña sea Cataluña y no cualquier otra región de las..., de los 195 países que hay en el mundo.

Su utopía, sin embargo, pues, se ha demostrado que es un fracaso. Su laicismo ha sido la puerta de entrada principal de la peor barbarie, del islamismo, no solo en Cataluña, sino en toda Europa. Ha sido el caballo de Troya del islamismo. Así que han sido ustedes, implacables con el cristianismo y con lo europeo, pero resulta que han sido serviles y generosos y sumisos con lo islámico. (*Alguns aplaudiments.*) Los ejemplos que he expuesto evidencian precisamente cómo ustedes han permitido a los islamistas avanzar en nuestros barrios y pueblos amparándose en una libertad religiosa mal entendida, en una falsa tolerancia y equidistancia –usted hoy lo ha demostrado– y en una inexistente neutralidad de lo público.

Pero por todo ello, señor *conseller*, no solo es importante hacer frente a lo que viene, sino que también se hace imprescindible defender lo que somos, porque Cataluña no es una *tabula rasa*. Cataluña no es una pizarra en blanco que pueda borrarse y reescribirse al antojo de separatistas y socialistas, señor Espadaler. Mire, España, Cataluña es identidad, es memoria, son costumbres, leyes compartidas y un suelo moral que hace posible la convivencia, porque no somos ciudadanos del mundo, esa gran mentira. No hay... No existe una patria mundial. Somos catalanes y, por tanto, españoles. Nosotros somos catalanes y, por tanto, españoles, porque lo fueron nuestros padres, lo fueron nuestros abuelos, lo fueron los bisabuelos y nuestros hijos

y nuestros nietos y nuestros bisnietos también lo serán. Y ustedes no son quiénes para romper o dinamitar todo lo que tantos siglos ha costado construir. Así que se lo digo claramente, no se lo vamos a permitir. Cuenten con ello.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Miri, no tinc cap necessitat ni cap interès de respondre els seus insults. I no, no, vostè fa unes qualificacions entrant en el personal. (*Alguns aplaudiments.*) Jo he militat tota la meua vida en un corrent democristià i ho segueixo militant. I li explicaré quina és l'aportació de la democràcia cristiana, la més exemplar en l'àmbit de la immigració, és el model Vic d'educació. I aquí hi ha qui ha estat alcaldessa de Vic, que vostès hi estaven radicalment en contra.

El president

Silenci.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Era el model que integrava l'escola concertada per igual els fills dels nouvinguts i les persones d'aquí. Aquest és el model humanista i era profundament ideològic. Aquesta és la democràcia cristiana amb la que m'identifico jo. I li diré una cosa que la repeteixo, perquè ja li vaig dir una vegada des d'aquesta tribuna. L'única vegada que jo vaig escriure una carta de baixa del meu partit sent diputat va ser quan un alcalde que hi va haver de Vic, del meu partit, va posar moltes traves en tot el que era el procés d'empadronament. I jo em vaig sentir molt lluny, molt a les antípodes d'aquesta manera de fer, però no tinc cap necessitat de justificar-me davant vostè. I faria bé de conèixer una mica més bé què és la democràcia cristiana. I faria bé, abans de donar lliçons aquí, quan diuen: «No és *tabula rasa*», miri's la toponímia d'aquest país. Hi trobarà topònims àrabs, hi trobarà topònims jueus, hi trobarà topònims ibers, hi trobarà tota mena de toponímia, al nord, al sud, a l'est, a llevant i a ponent. I aquest país s'ha fet des de les migracions. I aquest país s'ha fet des del concert i la trobada entre cultures diferents. I continuarà fent-se així perquè les

migracions són una realitat, mal que els pesi a vostès. És una realitat i davant d'això es poden fer dues opcions: la que fan vostès d'utilitzar-la per rascar quatre vots per després acabar no resolent res i portant el malviure en tots els barris o es pot intentar un esforç –que no és fàcil– d'integració, de diàleg, de comprensió, d'entesa, d'entendre per què les persones venen aquí, d'entendre per què les persones venen aquí.

Hi ha, evidentment, opcions de què ens en sortim. És clar que ens en sortirem. És fàcil? No. Però en qualsevol cas, hi ha una garantia de fracàs absolut, que és seguir les seves polítiques, perquè trenquen els barris, perquè trenquen les escoles, les escales i, en definitiva, el país, que això és el que vostès volen. I lliçons d'humanisme cristià, lliçons de democràcia cristiana, ni una, diputada, ni una. *(Alguns aplaudiments.)*

Jo vaig estar en el seu moment en la gènesi d'una proposta que, a més a més, va ser compartida amb la resta de forces parlamentàries en aquell moment presents a l'Ajuntament de Vic: el grup socialista, Esquerra Republicana i tants i tants altres grups parlamentaris. Sí que va néixer una opció contrària a això, la que representava Plataforma per Catalunya, de la qual vostès són hereus. I no va aportar res i no va aportar res. Va aportar fractura.

Nosaltres continuarem, malgrat la dificultat, continuarem treballant al servei de les persones, reconeixent la seva igualtat en la dignitat. Li sona? És doctrina social de l'Església, això, aquesta manera de verbalitzar-ho. Doncs sí, continuarem defensant la igualtat en la dignitat de totes les persones. Continuarem defensant la cohesió als barris, mal que ens costi i per difícil que sigui, que ho és. Però insisteixo, el seu camí porta a la ruptura, porta al fracàs, porta a l'aniquilació de les persones. I si l'elevem, i si continuem per aquest camí, ja ho ha vist, a Europa acaba on portava, a assenyalar gent particular d'una religió, a assenyalar, a estigmatitzar. Això ens porta al fracàs més absolut.

I l'Europa que tenim, que és molt imperfecta i aquests dies ho veiem, es va fer sobre les cendres de la desgràcia més gran, que van sembrar els que en aquell moment deien el que ara vostès diuen. Per tant, lliçons, cap ni una, senyora diputada.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament agrari, forestal i del medi.

Interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament agrari, forestal i del medi

300-00266/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats i diputades, bona tarda. L'endemà de qualsevol incendi forestal, hi ha un concepte que inevitablement ressona a totes les tertúlies, als mitjans de comunicació i també en el debat polític: la manca de gestió forestal. És una idea àmpliament compartida que els boscos mediterranis necessiten gestió activa per reduir el risc de grans incendis i adaptar-se al canvi climàtic. Ara bé, si aquest diagnòstic és tan àmpliament acceptat, la pregunta és inevitable: Per què Catalunya continua sense desplegar de manera efectiva a una gestió forestal sostenible i generalitzada?

Diversos estudis científics recents assenyalen que més de la meitat dels propietaris o professionals forestals d'Europa no apliquen les mesures d'adaptació dels boscos al canvi climàtic, malgrat considerar-les necessàries. En aquest context, Catalunya apareix com un dels territoris europeus amb més barreres per aplicar aquesta gestió. Les principals dificultats no són només econòmiques, també intervenen els factors legals, socials i estructurals. D'una banda, la manca d'estímul econòmic és una barrera important. A Catalunya, aproximadament la meitat dels boscos no tenen cap tipus de gestió. Tanmateix, el propi sector forestal alerta que la rendibilitat de moltes actuacions és insuficient sense el suport públic.

Segons la informació facilitada pel Govern en resposta a una de les meves preguntes parlamentàries, les convocatòries d'ajuts vinculades a la prevenció d'incendis forestals el 2025 van dotar amb 11,3 milions d'euros, 2 milions d'euros menys que l'any 2024. Aquesta realitat posa de manifest que el repte forestal a Catalunya

requereix una política pública molt més ambiciosa i estructural que permeti activar la gestió dels boscos i alhora dinamitzar el sector forestal.

En aquest context, el Govern ha anunciat en els pressupostos mesures en matèria de prevenció d'incendis amb 15 milions destinats als ens locals per executar i mantenir franges de protecció al voltant de les zones urbanes i 4 milions per a la realització de cinc trams d'eixos de confinament. Qualsevol actuació destinada a protegir les persones és necessària. Tanmateix, aquestes mesures són clarament insuficients i poc ambicioses per abordar el problema estructural que té Catalunya amb la gestió dels seus boscos.

La major part d'aquestes actuacions se centren en la protecció de zones urbanes, però continuen sense donar resposta al problema de fons: la manca de gestió forestal real en un territori en el qual el seixanta-quatre per cent és forestal i on l'acumulació de la biomassa i l'estrès hídric generen un risc creixent d'incendis de gran intensitat.

En definitiva, es tracta sobretot de mesures de protecció davant del foc, però no d'una política forestal estructural que redueixi el combustible acumulat als boscos i afronti el risc real dels incendis de nova generació. La gestió forestal sostenible és una eina clau en la prevenció d'incendis, la millora de la salut dels boscos, la reducció del risc climàtic i la dinamització de l'economia del món rural.

Catalunya disposa d'un volum important de fusta infrautilitzada que, mitjançant una planificació adequada, podria contribuir tant a la seguretat ambiental com a la creació d'activitat econòmica i llocs de treball al territori. Per aquest motiu, és necessari impulsar una política pública que permeti incrementar progressivament l'oferta de fusta procedent dels boscos catalans, mobilitzar la fusta dels boscos privats, garantir la professionalització del sector forestal i reforçar el paper de la fusta com a recurs estratègic dins l'economia verda.

També hi ha una qüestió cultural i social. Com assenyalen diversos experts en gestió forestal, la societat civil normalment associa la tala d'arbres amb la desforestació, mentre que en el context mediterrani determinades actuacions, com les aclarides, són imprescindibles per reduir la densitat dels boscos i millorar la seva resiliència. A més, el paisatge forestal català ha canviat profundament en les darreres dècades.

Com hem dit, la superfície forestal ha passat aproximadament del quaranta per cent al seixanta-cinc per cent del territori, en gran part a causa de l'abandonament de l'activitat agrícola. Aquest procés ha generat boscos joves, densos i continus, sovint situats prop de les zones habitades.

En aquest sentit, és imprescindible que el Govern impulsi un pla quadriennal de gestió forestal i aprofitament de la fusta amb objectius anuals clars, integrant les actuacions de prevenció d'incendis, la tala sanitària i les aclarides, així com un calendari d'execució i criteris ambientals i territorials ben definits. Aquest pla haurà d'anar acompanyat de mesures estructurals com línies d'ajuts estables per a la gestió forestal sostenible, el suport a la repoblació, a la poda, a l'aclarida i a les primeres tals, la mecanització del sector forestal, la millora de camins i pistes forestals i la simplificació dels tràmits administratius en el sector de la gestió

Fitxer 29

forestal. Igualment, cal impulsar un programa plurianual de suport al sector forestal amb recursos suficients per mobilitzar la fusta i fer viable la gestió dels boscos. Sense aquestes mesures estructurals, la gestió forestal continuarà sent insuficient i Catalunya seguirà acumulant combustible forestal, amb el consegüent risc d'incendis, que cada vegada són més intensos.

També cal recordar que el febrer del 2025 el nostre grup parlamentari va presentar una proposta específica per a la gestió forestal a les Terres de l'Ebre. Aquella iniciativa ja advertia clarament del perill que comportava la manca de gestió forestal en un context de canvi climàtic i d'acumulació de combustible als boscos. Malauradament, aquells avisos no eren teòrics. Pocs mesos després, vam veure com aquest risc es materialitzava amb l'incendi de Paüls, un incendi de cinquena generació que va arrasar el territori sense contemplacions, amb una intensitat i una velocitat de propagació que evidencien fins a quin punt el nostre paisatge forestal s'ha tornat vulnerable. Aquell incendi no només va cremar hectàrees de bosc; també va posar sobre la taula la necessitat urgent d'una política forestal estructural, amb gestió activa, amb planificació territorial i recursos suficients per evitar que episodis com aquests es tornin a produir.

Al mateix temps, el debat sobre la gestió del territori no es pot deslligar d'altres decisions administratives que ens afecten directament. És el cas de l'expedient d'atermenament del delta de l'Ebre, que planteja una nova delimitació maritimoterrestre que pot afectar greument el futur de casa nostra. Aquest expedient preveu una nova delimitació a Deltebre que afecta més de seixanta-tres quilòmetres de costa i que es basa en l'últim expedient d'atermenament ja caducat, que Madrid ni s'ha molestat en actualitzar ni incorporar els estudis més recents; simplement han fet un copia i enganxa. I no he sentit el Govern del meu país alçar la veu al respecte.

La resposta del territori ha estat contundent. En pocs dies, es van registrar més de 9.400 al·legacions en contra de la proposta recollides per l'Ajuntament de Deltebre i la síndica de greuges local. I el problema no és només jurídic o tècnic. Aquest expedient pot tenir conseqüències molt greus per al futur del delta de l'Ebre perquè implica assumir *de facto* el retrocés de la línia de costa sense haver desplegat abans les mesures estructurals necessàries per protegir el Delta. Això significa, a la pràctica, posar en risc les activitats econòmiques vinculades al turisme, a l'agricultura i als serveis; generar inseguretat jurídica a propietaris i empreses; limitar el nostre desenvolupament, i transmetre el missatge que el Delta ha de retrocedir en lloc de defensar-lo. El delta de l'Ebre és un espai natural d'un valor extraordinari, però també és un territori viu, amb una activitat econòmica i població que no pot quedar condemnat al retrocés sense un pla real de protecció i de defensa. Per això, el debat sobre la gestió del territori, tant forestal com litoral, exigeix una visió global que combini la protecció ambiental amb la defensa de l'activitat econòmica i la cohesió territorial.

Per tots aquests motius, conseller, li preguntem si té previst elaborar i presentar un pla quadriennal de gestió forestal i aprofitament de la fusta, quines mesures pensa impulsar des del Govern per reforçar el sector forestal a Catalunya, quina és la posició del Govern de la Generalitat davant l'expedient d'atermenament del delta de l'Ebre i quines accions pensa impulsar des del Govern per garantir que qualsevol delimitació maritimoterrestre vagi acompanyada d'un pla real de protecció i defensa del Delta. I, finalment, quin és el calendari i l'abast del pla de gestió forestal de Catalunya per adaptar els boscos al canvi climàtic i reduir el risc dels grans incendis forestals en les properes dècades. Perquè gestionar els boscos, protegir el territori i

garantir el futur econòmic dels nostres pobles no són objectius incompatibles, sinó tres elements inseparables d'una política territorial responsable.

L'any 2025 Catalunya va viure una temporada d'incendis especialment dura. Incendis greus que van afectar diversos punts del país i que ens van recordar, una vegada més, la vulnerabilitat del nostre territori davant d'un paisatge cada cop més continu, més dens i més exposat als efectes del canvi climàtic. L'incendi de Paüls n'és un exemple especialment colpidor. Un incendi de cinquena generació que va avançar amb virulència i una velocitat que evidencien fins a quin punt s'ha deixat d'actuar sobre els boscos. Però Paüls no és un cas aïllat. Forma part d'un patró que es repeteix cada any, amb incendis cada vegada més intensos i difícils de controlar. Per això, avui no parlem només de boscos. Parlem de seguretat territorial, de futur rural i de responsabilitat política. Perquè, si no gestionem els boscos avui, els incendis ho faran demà. I ho faran sense contemplacions.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé. Gràcies, president. Diputada, gràcies per la interpel·lació. Diputats, diputades. Jo crec que aquest és un tema que, a vegades, en parlem poc per la importància que té. La gestió forestal no només... Jo crec, al final, que és la gestió de tot el món rural, de tot el paisatge agroforestal, de tota la gestió forestal, de tota la gestió d'aquells espais agraris que perdem i que es converteixen en bosc. Jo sempre ho repeteixo. Com pot ser que dediquem tants pocs recursos o tant poca atenció al seixanta-cinc per cent de la superfície de Catalunya? Creixent. I, a més a més, amb una densitat als nostres boscos però també fruit d'aquest abandonament creixent de manera preocupant. I, a més a més, no amb uns boscos verds, sinó amb uns boscos que es van assecant pel canvi climàtic i que totes les últimes pluges, tot ens indica que avui estem menys preparats perquè tenim més combustible al nostre territori.

Per tant, segurament estem d'acord que tenim el gran repte, vivim moments molt complexos a tots nivells i, per tant, la despoblació, l'empobriment, l'envelliment de les zones rurals, l'abandonament d'algunes parts del país on hi havia cultius agraris o ramaderia –per tant, això també ha dificultat aquesta situació– i, evidentment, cada cop que ve una dificultat geopolítica també, si no generem recursos o incentius en aquest sentit per contrarestar-ho, acaba accelerant aquest procés.

Per tant, primer missatge. El país, la Unió Europea, el Govern de l'Estat, Catalunya hem de fer de la gestió forestal, de la gestió del conjunt del país, una prioritat. I això vol dir –ho dic ràpid– facilitar la vida amb recursos, amb regulació favorable a qui viu i treballa al territori. A aquell propietari forestal, facilitar-li les coses. A aquella persona que té un ramat, que té una activitat agrària, una casa rural, una formatgeria, facilitar-li les coses. Aquelles infraestructures necessàries per poder guanyar la vida, facilitar les coses. Al final, hi ha una part global, que és d'estratègia rural, veure com fem que la gent visqui, pugui viure i treballar i generar oportunitats al territori, i veure alhora també com fem, com impulem, com ha dit vostè, tota l'estratègia forestal que tenim al davant.

Com sap, vàrem estar fent el debat dels pressupostos. Pressupost del Departament d'Agricultura: 1.000 milions d'euros, 999. No arribava, d'acord. Pressupost de la Direcció General de Boscos: cinquanta-tres per cent d'augment. Per tant, jo crec que l'aposta del Govern en aquest sentit és evident. Cinquanta-tres per cent d'augment del pressupost de polítiques forestals. I ja l'hi dic: del tot insuficient per abordar els grans reptes que tenim. I aquí també demanar, evidentment, la complicitat. Sap que les diputacions, els ajuntaments, jo crec que també és un altre element, una altra mirada que hem de canviar. Tots aquells departaments, totes aquelles administracions públiques que, directa o indirectament, incideixen a la gestió forestal, hem d'alinejar totes les polítiques públiques per anar endavant.

Amb els incendis ja ho hem dit. Nosaltres estem treballant –crec que ho sap, això, perquè ho hem explicat– a tres nivells. Primer de tot, protecció de les persones. Per evitar els accidents desgraciats que hem tingut en altres anys. Per tant, ja vàrem donar, ens vàrem comprometre i hem donat unes ajudes als ajuntaments que encara a dia d'avui no tenien els plans de protecció contra incendis i, per tant, vam fer el

traspàs l'any passat, a finals de l'any passat, amb la idea que, de cara a aquest estiu, aquests plans ja estiguin fets. I durant aquest any, evidentment, convocar... En aquest pressupost, també hi havia aquests 15 milions anuals per poder fer el manteniment de les franges de protecció de totes aquelles urbanitzacions, ciutats i pobles que estan tocant a la massa forestal i que no estan prou ben protegits, prou ben mantinguts. Per tant, protecció de les persones, prioritari.

Dos, i no menys important, tornar a recuperar... Primer, ajudar a l'impuls de la indústria forestal i, per tant, de l'aprofitament forestal. Hem de recuperar l'economia del bosc. Jo vaig estar la setmana passada a Brussel·les. Ens vàrem reunir amb el director general –per tant, qui està per sota del comissari de Medi Ambient– precisament per dir: «Escolti, l'estratègia europea de boscos no pot ser la mateixa als països del nord que als països del Mediterrani». I, per tant, es fa un relat en alguns llocs que falta bosc; a nosaltres el que ens falta és gestió forestal. I, per tant, aspirem que tot Catalunya pugui tenir plans de gestió i que els professionals diguin a cada lloc què és el que s'ha de fer i quin aprofitament de silvicultura, de fusta, de construcció, de bioeconomia... Jo crec que aquí, alerta, que si no fem els deures, aquí hi ha una oportunitat econòmica molt i molt important que s'acabarà imposant. Si no tenim els accessos en condicions, si no tenim la indústria necessària, evidentment no ens en sortirem.

I un altre element que no depèn del pressupost de boscos. Hi ha tot el Xerta-Sénia, que vostè coneix bé. La meitat de l'incendi que vàrem tenir l'any passat, amb el Xerta-Sénia en funcionament, no s'hagués cremat. I, per tant, jo crec que aquí hi ha infraestructures que també –de regadius, però de camins, d'accessos– són molt importants si volem evitar també els incendis. Jo torno a demanar el mateix que hem dit. Hi ha una part també d'aquests diners que són de gestió del medi en fauna, que com sap aquí tenim, de fauna cinegètica, bastants problemes. Jo el que demano, el que he dit moltes vegades: podem estar d'acord, com molta gent de la cambra, però al conjunt de la societat li hem de demanar també un canvi de mirada i hem de fer una pedagogia sobre com s'ha de gestionar l'entorn forestal i, per tant, explicar que els boscos s'han de gestionar i que, si un professional diu que s'han de tallar uns arbres, que s'han de fer aclarides, que s'han de fer neteges, evidentment ho hem de poder fer, però la no gestió no és una opció.

I també hem de dir que s'han de posar més recursos. Com es gestiona el seixanta-cinc per cent dels boscos de Catalunya, fins i tot amb aquest augment del cinquanta-dos per cent? Per tant, sí, és insuficient. Cal, entre tots, que anem treballant, evidentment, per veure com augmentem recursos públics i privats, recursos europeus de diputacions, que les diputacions també ho fan. Per tant, veure com som capaços de mobilitzar. I també una regulació que cada dia ho faci més fàcil. Els plans de gestió han d'anar més ràpid i, per tant, hem d'intentar donar facilitats. Tota la cadena de valor, comptar amb els propietaris –comptar amb els propietaris–, comptar amb la ciència. Tenim el Centre Tecnològic Forestal, que també té projectes europeus per impulsar els projectes agroforestals. També projectes d'innovació, de tecnologia i formació també. Tenim problemes o reptes a tota la cadena de valor, de falta de talent, etcètera.

Quins elements posem al... Quina ha de ser l'eina de planificació? Catalunya avui encara no té pla general de política forestal, que ha de ser el marc, com diu, que hem de fer els propers deu anys. Deia quatre. Al més aviat possible i, per tant, ja està... La part ambiental està en exposició pública, del pla general de política forestal, que marcarà l'estratègia del que hem de fer els propers deu anys, amb una inversió de 800 milions d'euros prevista per als propers deu anys i que tracta temes, evidentment, com tot aquest tema de les franges, dels eixos, de la bioeconomia, de les cremes. Per cert, estem fent cremes també al Pirineu per recuperar pastures que s'estan perdent. També quin paper tenim, com controlem d'una manera més efectiva la fauna cinegètica i també amb aquestes places, amb aquestes trenta places que es creen en aquest pressupost. Eines de simplificació. També la complicitat de diferents agents, dels ADFs, com sap, del Centre de la Propietat Forestal. Quin paper també li donem a aquesta eina que tenim, que és Forestal Catalana i que, per tant, està fent ja treballs forestals en boscos públics i privats, i algunes feines també de biodiversitat o, com li deia abans, el Centre Tecnològic Forestal.

Com li deia, 8 milions d'euros tenim previstos –que no estan aquí també– per fer la millora de camins o també aquest projecte que hem posat per fi en marxa, que és el registre de terres en desús que, com saben, s'aniran incorporant les terres que portin més de tres anys sense cultivar, s'hauran d'incorporar precisament per evitar que el bosc vagi avançant. Un element que també els hi agrairia que també hi pensessin

és com som capaços d'impulsar la ramaderia extensiva com l'element més eficient per mantenir un equilibri i evitar l'avançament del bosc a determinats llocs. Per tant, anem a veure com nosaltres hem augmentat les ajudes, especialment per l'oví i el cabrum, però sí que aquí caldria també repensar com som capaços d'acompanyar i ajudar en aquesta activitat.

Vostè parlava de l'Ebre. Fons de les nuclears. Aquí hi ha projectes singulars forestals, a l'Ebre, que veurem a través de les cooperatives, que veurem també si arriben a bon port i que són projectes «novedosos» i que poden ajudar molt a fer una gestió forestal efectiva. Em deia l'expedient d'atermenament. Nosaltres ajudarem en tot el que puguem. Ja ho havíem fet, perquè sap que ja hi havia hagut una fase en la qual s'havia quedat sobre la taula. Per tant, ajudarem a escoltar la veu del territori i acompanyar en aquesta línia. I també parlava de l'Ebre, entenc que ho ha dit, jo vaig estar també com sap a l'Ebre fa poc,

Fitxer 30

veient l'efecte de les ventades també i la destrossa en les muscleres, també dir-li que ja hem trobat una via per tal d'ajudar, amb un procediment de subvenció que tenim obert, els propietaris de les muscleres, que alguns, en la seva totalitat, es van veure arrasades amb les ventades, com també dels hivernacles o l'actuació d'urgència que vam fer per tal de poder arreglar els recs que s'havien vist malmesos. I seguirem a la segona tanda d'intervencions. D'acord?

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Conseller, li agraeixo la resposta. Per tant, coincidim que el problema no és la diagnosi, sinó que no tenim una política forestal suficient per donar resposta al repte estructural que estem vivint. També coincidim que és necessària aquesta col·laboració dels ajuntaments i, sobretot, de les diputacions,

que poden tenir recursos econòmics elevats per poder donar resposta a aquesta necessitat que tenim ara sobre la taula.

En l'àmbit forestal, ja li avancem que el debat no pot quedar només en un diagnòstic i, per tant, cal passar a decisions polítiques concretes. I en aquest sentit, el nostre grup parlamentari proposarà un paquet de mesures estructurals per impulsar la gestió forestal del país. Entre elles, podem destacar una línia d'ajuts d'almenys 10 milions d'euros anuals durant cinc anys per a propietaris forestals privats, 6 milions d'euros anuals per a la mecanització del sector forestal i una línia d'almenys 20 milions d'euros anuals per a la millora dels camins i de les pistes forestals. D'altra banda, també els incentius fiscals per facilitar la incorporació d'empreses i professionals del sector forestal. Perquè si volem gestionar els boscos de veritat, necessitem tres coses: recursos, sector econòmic i planificació. Sense això, el risc és continuar acumulant combustible als nostres boscos mentre el canvi climàtic continua intensificant els episodis extrems. I aleshores, la pregunta ja no serà si hi haurà grans incendis, sinó quan i on tornaran a produir-se. I nosaltres creiem que encara som a temps de revertir-ho.

Pel que fa al Delta de l'Ebre, li agraeixo també la resposta i també que hagi anunciat aquest paquet d'ajudes per donar resposta als temporals i ajudar els regants perquè qualsevol ajut és benvingut al territori. Però permeti'm dir-li amb tota claredat que el problema del Delta de l'Ebre no és resol amb ajudes puntuals i amb petits compromisos. El Delta no necessita pegats, sinó que necessita cirurgia fina. Fa anys o fa temps que anem reaccionant sempre de la mateixa manera: arriba un temporal, declarem zona catastròfica, anunciem ajudes d'emergència i reconstruïm el que el mar s'ha endut dintre de les possibilitats que hi tenim. I mentrestant, el Delta continua retrocedint. I aquest model de gestió és reactiu, no és estratègic. I mentre anem posant pegats, el Delta va morint lentament.

El Delta necessita una estratègia real de protecció i una gran injecció de recursos per garantir el seu futur. Cal que Madrid pensi i aposti com ha apostat a altres indrets, perquè quan mirem el que passa a altres zones de l'Estat, el contrast és evident. Per exemple, a l'Albufera o a la Manga del Mar Menor s'actua amb grans projectes de recuperació i de protecció. El Delta de l'Ebre no volem ser menys i, com van dir els

membres de la taula de consens, no volem ser els primers refugiats climàtics d'Europa. En canvi, al Delta de l'Ebre, el missatge que ens arriba de Madrid és just el contrari: que assumim el retrocés de la costa i que anem acomodant zones per tal d'anar llevant tota la responsabilitat al Govern de l'Estat. I això és el que genera una enorme preocupació al territori en aquelles persones que van picar pedra per aconseguir que el Delta de l'Ebre tingui la forma que té actualment. L'expedient d'atermenament, que afecta més de seixanta-tres quilòmetres de costa, n'és un exemple claríssim. Madrid no pot continuar d'esquenes al territori, no es pot decidir el futur del Delta sense escoltar el territori, sense escoltar els ajuntaments, sense escoltar els regants, els arrossaires, la gent que hi vivim i que hi treballem. No parlem només d'un espai natural i, per tant, necessitem que al Govern, realment, el compromís, no siguin només paraules, sinó que alcin la veu davant Madrid i diguin que no estan fent bé les coses. Moltes de les coses, malauradament, que estan passant a Catalunya tenen una afectació directa en les polítiques que estan realitzant a Madrid, i tenim un Govern amb molt poca ambició que no planta cara a Madrid perquè són els mateixos companys de camí. Necessitem ambició nacional, qüestió que no trobem a hores d'ara al Govern socialista. Gràcies.

El president

I per fer la rèplica té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Diputada, ambició nacional, tota. Des de l'Empordà a l'Ebre, la Vall d'Aran, passant per la Catalunya Central i per Barcelona. I l'explico i la defenso i la reivindico a Brussel·les davant de qui faci falta, i la reivindico a totes les fires on puc anar i la reivindico davant de tots els sectors, davant de totes les administracions i davant de qui sigui on sigui. Només faltaria. No confonguem, de vegades, defensar la seva posició amb la que nosaltres creiem que ha d'arribar a bon port. Escolti, jo, mà estesa, perquè, si no, no ens en sortirem. Amb el Pla General de Política Forestal cal que Catalunya... No entenc com encara aquest país no té un Pla General de Política Forestal, perquè hi havia hagut impugnacions, perquè el que sigui. Per tant,

aquí jo els demanaria, si us plau, que tots plegats poguessin conèixer, evidentment, el pla, que poguessin contribuir, que poguéssim trobar algun aspecte, que se sentin còmodes per tal de destinar més recursos, més simplificació administrativa. I vostè ho ha dit —jo no ho he dit a la primera intervenció—: més inversió en maquinària per tal de poder fer aquesta feina als boscos. Tenim —em vaig reunir fa poc amb les serradores del país— els patis de les serradores buits, els boscos més bruts que mai, més importació de fusta que mai de fora, quan hi ha més demanda que mai, hi ha projectes industrials importantíssims. Per tant, necessitem incentivar no només la gestió dels boscos públics i privats amb ajudes, sinó també la renovació de la maquinària, que ens porta, a més a més, a un relleu generacional amb nova tecnologia.

I també m'ha dit un element que m'ha agradat molt, el ressaltó: també s'ha de parlar de la fiscalitat. Aquells elements que aporten valor al territori anem a veure com li donem una fiscalitat avantatjosa.

Potser no li ha donat tanta importància al seu torn d'intervenció, però m'agradaria que també pensessin a la moció tot l'impuls de la indústria de la fusta. Cal fer una crida a totes les licitacions públiques d'aquest país, dels ajuntaments, de les diputacions, de la mateixa Generalitat perquè quan es fa una construcció hi hagi fusta. O tota l'estructura o una part de la construcció, perquè, al final, el món va cap aquí: la bioeconomia, l'economia circular. Per tant, la construcció, la bioeconomia. Tenim un projecte industrial a punt. Bé, que ja ha començat a funcionar. De fet, com saben, podrà també fer grans projectes constructius a casa nostra que fins ara no eren possibles. O la posada en funcionament del *hub* forestal, que, com saben, s'ha posat en funcionament a Solsona i que també ha de ser un espai perquè les indústries i la ciència puguin incidir.

Respecte al Delta, vàrem dir a l'última DANA, si recorda, que donaríem ajudes als cultius afectats per la DANA —com sap, està en tramitació— i també vàrem dir que aquells municipis que havien quedat exclosos pels incendis, pels ajuts del ministeri, també els inclouríem a aquestes ajudes. Ho hem fet. Ho vàrem dir, ho hem fet i, per tant, va endavant. Se sumen a les moltes ajudes que també havíem donat durant la sequera, la terrible sequera, durant aquests anys. I se sumen també el suport que

hem donat també al centre IRTA que tenim a la Ràpita, que al final necessitem també tenir innovació, recerca per adaptar les nostres muscleres en un entorn d'augment de les temperatures que ens està portant, com sap, molts problemes.

Estic d'acord amb vostè que el que ens cal és una mirada global. Petites actuacions de manera descoordinada no ens donaran una solució final. Per tant, necessitem una mirada global i alinear tots els recursos. I per la part que em toca, evidentment, compromís total i absolut amb el món rural. Només faltaria! I crec que aquí hi ha molts diputats i diputades que venim de territoris que, a vegades, potser ens ha donat la sensació de que no se'ns tenia prou en compte. Per tant, sí, s'ha de tenir una mirada global del país, anar i trepitjar territori, parlar amb els alcaldes, alcaldesses o amb la gent que hi viu i treballa, i després, definir les polítiques públiques que aterrin en allò que realment necessita el territori. Per tant, sí, a mort amb el món rural; sí, a totes i a mort també amb el Delta. Només faltaria! Som conscients del moment i de la situació que estem vivint.

En tot cas, res més. Jo crec que aquest és un tema molt i molt important. Jo crec que caldria també veure en quin context i entorn també poden fer una reflexió amb el departament, a disposició, però també de tots vostès, de veure com som capaços de mobilitzar el màxim de recursos, no per al 2026, sinó, com sap, jo crec que això ha de ser una política a llarg termini i garantir els recursos, la política necessària i l'interès general també. I la pedagogia en els mitjans de comunicació per explicar com s'ha de gestionar el bosc. Perquè, a la que volem fer una actuació que tots els qui estem d'acord i la trasladem al territori, pot acabar sortint també molta gent que no entén o no vol entendre o no els hi hem explicat prou bé com hem de gestionar els nostres boscos en ple segle XXI i en ple canvi climàtic. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a...